

VIET/NAM

BULLETINEN

6 - 1972

Pris 1 kr

Vi ska erövra freden!

USAs fredsbluff

FREDEN ÄR NÄRA! utropade kvällstidningarna den 26 oktober. Den dagen kom nyheten om ett fredsavtal som USA och Nordvietnam skulle underteckna. Den allmänna optimismen var stor. Allt verkade klart. Parterna var överens. Nu saknades bara namnen på papperet.

Men det blev ingen fred den gången. Ty för USA:s regering är inga löften heliga, ingen fräckhet för stor och inga lögnar för grova. Det otroliga inträffade att USA vägrade skriva under det avtal man kommit överens om.

Var det otroligt? Nej, tvärtom, skulle det visa sig. Det var helt logiskt. Tre gånger tidigare under oktober månad hade Nixon lovat underteckna fredsavtal men ändrat sig i sista stund. Vis av skadan lät Nordvietnam offentligt publicera avtalet den fjärde gången.

Men när Nixon i vanlig ordning börjar konstra, ljuga om överenskommelsen och kräva nya förhandlingar, blir det Hanoi som får skulden. "Hanoi står fast" och "Hanoi vägrar inleda nya förhandlingar" hette det i kommentarerna, när Nordvietnam endast gjorde det självklara — krävde att det man kommit överens om skulle undertecknas.

I Saigon spelade marionetten Thieu villigt med i Nixons freds-gyckel. Han vägrade kategoriskt gå med på fredsavtalet, utan ställde orimliga krav (t ex att 300 000 PRR-soldater — som Thieu kallar Nordvietnamesiska förband — skulle lämna Sydvietnam och att den demilitariserade zonen skulle förvandlas till en permanent gräns). Thieus hallstarrighet gav Nixon möjlighet att bibehålla sitt fredsskimmer över USA-valet. Han fick en syndabock att lasta skulden på.

Thieus agerande visar dock hur falsk och ihålig Nixons fredsvilja verkligen är. Inget kunde vara lättare för USA än att tvinga Thieu med på ett avtal. Han sitter i Saigon endast tack vare USA:s enorma stöd. Men Nixon är uppenbarligen inte intresserad av att pressa Thieu till några fredsavtal. Tvärtom ökar han stödet och gör allt för att stärka Thieus position.

USA:s bombflyg fortsätter sina intensiva räder, vapen och materiel forslas i ofantliga mängder till Saigonregimen (så har t ex Saigons flygvapen byggts upp till världens tredje i storleksordning). USA har också gett Thieu löfte om 23 miljarder dollar i ekonomiskt stöd de närmaste fem åren.

Vad tyder allt detta på? Jo, att USA räknar med att Saigonregimen ska bestå. Man vill förvandla Syd-vietnam till en egen stat under Thieus diktatur och USA:s förmyndarskap.

● BLIR DET FRED?

Blir det då ingen fred i Vietnam? När Nixon omvaldes till president den 7 november spreds en pessimistisk stämning i världen som om Vietnams öde därmed var beseglat.

Men man glömde då bort det viktigaste — att krig eller fred i Vietnam inte avgörs genom presidentval i USA (även om de naturligtvis påverkar utvecklingen) utan på slagfältet i Vietnam.

Det är folkets väpnade styrka och militära kamp som slutligen avgör freden. Och vietnameserna är på den punkten inte pessimistiska. Den senaste tiden har befrielseströrelserna över hela Indokina haft stora framgångar. Det är den bästa garantin för att det så småningom verkligen blir fred.

Men ännu är vägen dit lång. Först gäller det att få till stånd en vapenvila och sedan ska USA dra tillbaka alla sina trupper från Indokina. Det är det första och viktigaste steget. Men sedan måste freden vinnas och den kommer inte att vinnas utan kamp. Den nystärkta Saigonarmén kommer — det kan man vara alldeles viss om — göra allt för att sabotera en vapenvila och förhindra en varaktig fred.

● KAMPEN FORTSÄTTER

För den svenska Vietnamrörelsen gäller det nu att inte tappa taget, att inte lockas till passivitet av falska fredsrykten eller att nedslås av svikna förhoppningar.

Vi måste nu med all kraft ställa kraven att USA skriver under avtalet, omedelbart upphör med bombningarna och drar tillbaka trupperna från Indokina.

Och sedan? Den senaste tiden har frågan ofta ställts: vad ska FNL-grupperna göra när det blivit fred i Vietnam? Svaret är att freden ännu är avlägsen. Även efter en vapenvila och sedan USA dragit bort trupperna kommer det att dröja innan freden är vunnen. Och till dess måste Vietnamrörelsen fortsätta solidaritetsarbetet för Indokinas folk.

Längre fram i tiden skymtar nya uppgifter. Ty USA:s imperialistiska politik kommer att bestå, även efter ett nederlag i Indokina. Just nu ser vi hur USA laddar upp i Thailand. Efter Indokina blir Thailand USA:s sista stora militära fäste på Asiens fastland.

Samtidigt växer befrielseströrelsen i landet. Folket rser sig. Och USA-imperialisterna kommer inte att tveka att göra Thailand till ett nytt Vietnam den dagen deras intressen på allvar hotas.

VIETNAM BULLETTINEN

Redaktör: Tommy Hammarström

Ansvarig utg: Ulf Mårtensson

Adress: Vietnambulletinen
Box 12030
102 21 Stockholm
Tel: 08/ 50 07 64

Prenumeration kostar 15 kr per år.
Pengarna insättes på pg 400 632 - 6,
Vietnambulletinen Stockholm.

Vietnambulletinen ger aktuella och tillbakablickande analyser och beskrivningar av kriget i Indokina, av läget i övriga Sydostasien, av solidariteten med Indokina och av USA-imperialismen. Vietnambulletinen är De Förenade FNL-gruppernas organ. Innehållet får citeras fritt - om inget annat anges. Dock inte för kommersiellt bruk. Vietnambulletinen tar inte emot kommersiell annonsering av något slag.

●Folket i Vietnam röjer efter USAs terrorbombningar. Det här är resterna av av ett rislager i hamnstaden Haiphong.

Sanningen om "Nixons fred"

Juntan stärks för att kunna ta över om USA lämnar Vietnam

■ Den 8 oktober i år kom USA:s och Nordvietnams förhandlare överens om ett avtal för fred i Vietnam. (Se texten här bredvid!)

Enligt avtalet skulle USA:s bombstorm över Nordvietnam stoppas den 18 oktober och avtalet skrivas under åtta dagar senare.

Men den 11 oktober begär USA uppskov. Samma dag bombas de centrala delarna av Hanoi. Vid attacken blir bl a den franska legationen totalförstörd.

Den 20 oktober begär USA åter uppskov. Nordvietnam accepterar en ny plan som innebär att USA upphör med bombningarna den 23 oktober och att avtalet skrivs under den 31 oktober.

Samma dag, den 20 oktober, skickar president Nixon et personligt budskap till Nordvietnams premiärminister Pham Van Dong och bekräftar att avtalstexten kan anses fullständig.

Men den 23 oktober begär USA uppskov igen. Och den här gången nämner man inget om en ny tidtabell för bombstopp och undertecknande.

■ Tre dagar senare bryter Nordvietnam tystnaden kring förhandlingarna, publicerar avtalet offentligt och kräver att USA ska underteckna det den 31 oktober.

Det var i det läget det enda Nordvietnam kunde göra. Att fortsätta de hemliga överläggningarna var uppenbarligen meningslöst.

USA:s ledare blev naturligtvis irriterade. Nu tvingades man driva sitt falska spel inför hela världens ögon.

Nixon främste rådgivare dr Kissinger, levererade omedelbart en rad undanflykter. "Visst vill vi ha fred" bekräftade han. Men först måste några smärre detaljer justeras i avtalstexten. Det gällde språkproblem och tekniska frågor, påstod han.

■ De ljög och slingrade sig. Och många lät sig duperas. Expressen skrev den 27 oktober att "Ingen kan hota Nixons fred". (Ja, så skrev man faktiskt — "Nixons fred". Som om denne massmördare någonsin skulle kunna tillskrivas en kommande fred i Vietnam.) Stämningen var sådan på många

håll, framför allt i USA, och den höll i sig över presidentvalet.

Dr Kissinger blev den kolorerade veckopressens speciella hjälte och favorit. "Hemlige Henry" kallades han familjärt i "Hänt i Veckan", som beskrev honom som en verklighetens James Bond. En man, snar till ett leende och svår på brudar. Icke ett ord om krigsstrategen Kissinger, hjärnan bakom USA:s krig och en av dem som bär yttersta ansvaret för folkmordet i Vietnam.

■ Men freden blev allt avlägsnare. Den 15 november konstaterade t o m Expressens Ulf Nilson att Nixon och Kissinger ljugit. "Nixons fred" hade stoppats — av Nixon.

Nixon har haft god hjälp i sitt gyskspel av Thieu, USA:s nickedocka i Saigon. Han har envist vägrat godkänna några fredsplaner utan kommit med orimliga krav, som gör alla fredsförhandlingar meningslösa.

Nixon skyller svårigheterna och uppskoven på Thieu. Men det är undanflykter. Ty vad kan vara enklare för USA än att tvinga Thieu med på ett fredsavtal — om man verkligen vill. Hans existens beror ju helt på USA.

Men vad har USA gjort? Jo, den senaste tiden har man vräkt in vapen, krigsmateriel och ammunition i otroliga mängder till Saigonjuntan. Flygvapnet här t ex byggts upp till världens största efter USA och Sovjet.

Thieu har dessutom garanterats ekonomisk hjälp på 110 miljarder kronor de närmaste fem åren. (Dagens Nyheter den 12.11.)

Samtidigt stegras USA:s bombardemang över Vietnam och när nya farsansfulla rekord. Särskilt häftigt bombas området norr och söder om den demilitariserade zonen, samma provinser

som under hela kriget var värst utsatta för terrorbombningarna.

■ Dessutom har Thieu inlett en systematisk utrotning av politiska motståndare i Sydvietnam. Politiska fångar mördas i fängelserna. I städer och byar jagas oppositionsmän. På ett par veckor i början av november fängslades över 5 000 människor.

Klappjakten går på FNL-sympatisörer men också på neutralister, den tredje part som ska ingå i det administrativa rådet i Saigon vid en eventuell vapenvila.

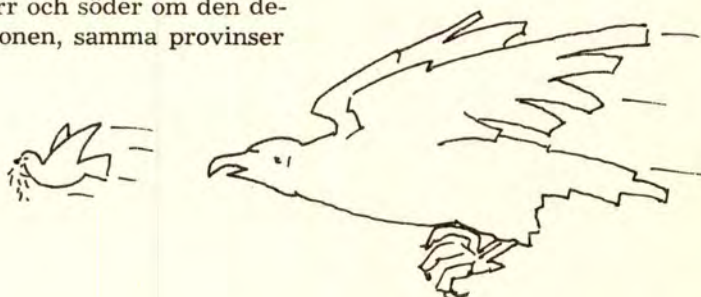
Det är enorm terrorvåg som nu drabbar folket i Vietnam. Det ger en försmak om vad som kommer att hända vid en vapenvila. Thieu kommer, med USA:s kraftfulla bistånd, göra allt för att sabotera den.

USA sätter sannerligen inga tumskruvar på sin marionett i Saigon. Nixons agerande vittnar i stället om att han har helt andra planer än fred när det gäller Sydvietnam.

■ Man kan skymta ett nytt mönster, en ny strategi i Vietnam. USA satsar nu alla sina krafter på att stärka Thieus ställning i Saigon. Målet är en självständig stat under Thieus diktatur och USA:s förmyndarskap. Alltså ungefär som nu, med den skillnaden att USA:s krigsmanskap är borta — formellt.

För detta talar också Thieus krav på att den demilitariserade zonen ska förvandlas till en permanent gräns (Dagens Eko den 14.11).

USA försöker definitivt stycka Vietnam i två delar och behålla makten i den södra delen. Så ser sanningen om "Nixons fred" ut. ■■

AVTALET

Här är den fullständiga texten till den fredsplan som USA och Nordvietnam utarbetat och kommit överens om den 8 oktober i år:

1 Förenta Staterna respekterar Vietnams oberoende, suveränitet, enhet och territoriella integritet som det fastställts i Genèveöverenskommelsen 1954.

2 24 timmar efter undertecknandet av överenskommelsen skall eld upphöra inträda i Sydvietnam. USA kommer att upphöra med all militär aktivitet, upphöra med bombardemanget och mineringen av Nordvietnam. USA skall inom 60 dagar dra tillbaka samtliga amerikanska soldater och all militär personal från Sydvietnam liksom militära styrkor från länder allierade med USA och Sydvietnam. De båda sydvietnamesiska sidorna kommer inte att få fullmakt att ge tillstånd att släppa in soldater, militära rådgivare och militär personal, vapen, ammunition och krigsmateriel i Sydvietnam. De båda sydvietnamesiska sidorna kommer att få lov att fortsätta med periodisk ersättning av vapen, ammunition och krigsmateriel som blivit skadad efter vapenvilan på grundval av det antal och den typ det gäller. USA kommer inte att fortsätta sitt militära engagemang i Sydvietnam och avstå från att blanda sig i landets inrikesaffärer.

3 Alla fängslade personer som tillfångatagits skall frigges av de olika sidorna parallellt med tillbakadragandet av de amerikanska trupperna.

4 Principerna för realiserandet av den sydvietnamesiska befolkningens rätt till självbestämmande är följande:

Det sydvietnamesiska folket bestämmer självt Sydvietnams politiska framtid genom verkligt fria och demokratiska allmänna val under internationell övervakning. USA går med på att inte stödja någon politisk riktning eller någon politisk person i Sydvietnam och inte söka införa en pro-amerikansk regering i Saigon. Återförening och nationell enighet skall genomföras. Folkets demokratiska friheter skall garanteras.

En styrelse betecknad som Nationalrådet för försoning och nationell endrätt bestående av tre lika delar skall bildas för att genomdriva den provisoriska revolutionära regeringens och Sydvietnams regerings utfästelser att gemensamt utarbeta planer för och organisera de allmänna valen.

De båda sydvietnamesiska sidorna skall uppta konsultationer för att upprätta råd på lägre nivåer.

Frågan om de vietnamesiska väpnade styrkorna i Sydvietnam skall lösas av de båda sydvietnamesiska sidorna i en anda av försoning och nationell endrätt, jämlikhet och ömsesidig respekt, utan utländsk inblandning, i likhet med läget före kriget.

Bland de ärenden som skall föreläggas de två sydvietnamesiska sidorna för dis-

kussion blir de som rör åtgärder för minskning av de väpnade styrkorna på båda sidor och demobiliseringen av de nedminskade styrkorna.

De båda sydvietnamesiska sidorna skall sluta en överenskommelse om Sydvietnams interna angelägenheter så snart som möjligt och skall göra sitt bästa för att genomföra detta uppdrag inom en tremånadersperiod efter vapenvilan.

5 Återföreandet av Vietnam skall genomföras steg för steg med fredliga medel.

6 En blandad fyrsidig militärkommission skall skapa inom en tvåparts militärkommission sammansatt av representanter från de båda sydvietnamesiska sidorna.

En internationell kontroll- och övervakningskommission skall bildas.

En internationell konferens om Vietnam skall hållas inom 30 dagar efter undertecknandet av överenskommelsen.

7 Nordvietnam, Sydvietnam, den provisoriska revolutionära regeringen och USA skall strikt respektera Kambodjas och Laos folks rättigheter som de fastställs i Genèveöverenskommelsen om Indokina 1954 och överenskommelsen om Laos 1962.

Regeringarna skall respektera Kambodjas och Laos neutralitet. De skall inte utnyttja Laos och Kambodjas territorium för att angripa andra länders suveränitet och säkerhet.

Utländska länder skall upphöra med all militär verksamhet i Laos och Kambodja, och från dessa länder dra tillbaka alla sina soldater, militära rådgivare och personal, liksom alla vapen, all ammunition och krigsmateriel och dessutom avstå från att återinföra detta i länderna.

Kambodjas och Laos interna angelägenheter skall lösas av deras respektive folk utan utländsk inblandning.

Frågor rörande Indokinas tre stater skall lösas av de indokinesiska parterna på grundval av ömsesidig respekt för självständighet, suveränitet och territoriell integritet utan att de olika länderna lägger sig i varandras inre angelägenheter.

8 Slutet av kriget och återinförandet av fred i Vietnam skall skapa förhållanden som leder till upprättandet av nya relationer mellan USA och Nordvietnam på grundval av jämlikhet och ömsesidig nytta. USA skall bidra för att hela krigets sår och arbete för en återuppbyggnad av Nordvietnam och hela Indokina efter kriget.

9 Denna överenskommelse skall träda i kraft den dag den undertecknas. Alla parter skall strikt följa denna överenskommelse.

Så fick man inte skriva i Expressen

■ I Expressen den 7/11 presenterades samtliga USA:s presidenter med teckning och kort text. Så här stod det i tidningens första upplaga om president Kennedy:

John Kennedy

(1961—63), rik irländare från östkusten, vald med knapp marginal och många förhoppningar, genomförde ny strategi med "flexibel krigsföring" i stället för "massiv vedergällning", invaderade Kuba genom ombud 1961, drog på allvar in USA i Vietnam-kriget, mördad.

Men det gick inte an. I nästa upplaga hade texten "korrigerats" på följande sätt:

John Kennedy

(1961—63), rik irländare från östkusten, vald med knapp marginal och många förhoppningar, genomförde ny strategi med "flexibel krigsföring" i stället för "massiv vedergällning", invaderade Kuba genom ombud 1961, tvang Sovjet dra tillbaka kärnvapenbaser under Kubakrisen, påbörjade raslighetslagstiftningen, mördad.

Hur ska man nu tolka detta? Anser inte Expressen att Kennedy på allvar drog in USA i kriget? När han mördades fanns i alls fall över 15 000 USA-soldater i landet. Men det kanske inte var så allvarligt menat?

Raslighetslagstiftningen var viktig, men nog har Kennedys Vietnampolitik fått allvarligare konsekvenser. Expressen ville väl bevara ha fram en mer "nyanserad" bild av hjältepresidenten. Men bilden blir falsk. Kennedy kommer att gå till historien som presidenten som startade USA:s angreppskrig mot Vietnam, oavsett hur Expressen "korrigerar". ■■

Så saboterades fredsavtalen 1946 och 1954

I mer än trettio år har folket i Vietnam slagits för att få sitt land självständigt och för att införa social rättvisa. Vid flera tillfällen under dessa hårda år har representanter för folket skrivit avtal med sina motståndare — fredsavtal. Man kan se ett visst mönster kring avtalen.

■ Motståndarna — de som angripit landet — har först fått stryk, både militärt och politiskt. Sedan har de kommit till förhandlingsbordet.

De avtal som slutits har alltid varit mycket bra för den part som egentligen inte har någon som helst rätt att få sina krav tillgodosedda. Men för vietnameserna har det viktigaste varit att få en snar fred med rimliga garantier för oberoendet. Därför har man kompromissat om villkoren.

Angriparna har undertecknat avtalen och högtidligen förbundit sig att

respektera dem. Men deras löften har visat sig vara falska. De har spottat på sina egna underskrifter, knycklat ihop fredsfördragen och fortsatt angripa Vietnam.

Den 2 september 1945 utropar Ho Chi Minh Demokratiska Republiken Vietnam, DRV, som omfattar hela landet. Äntligen är Vietnam i vietnamesernas händer. Tack vare att folket organiserat sig i en bred och slagkraftig motståndsrörelse — Viet Minh — har resningen lyckats.

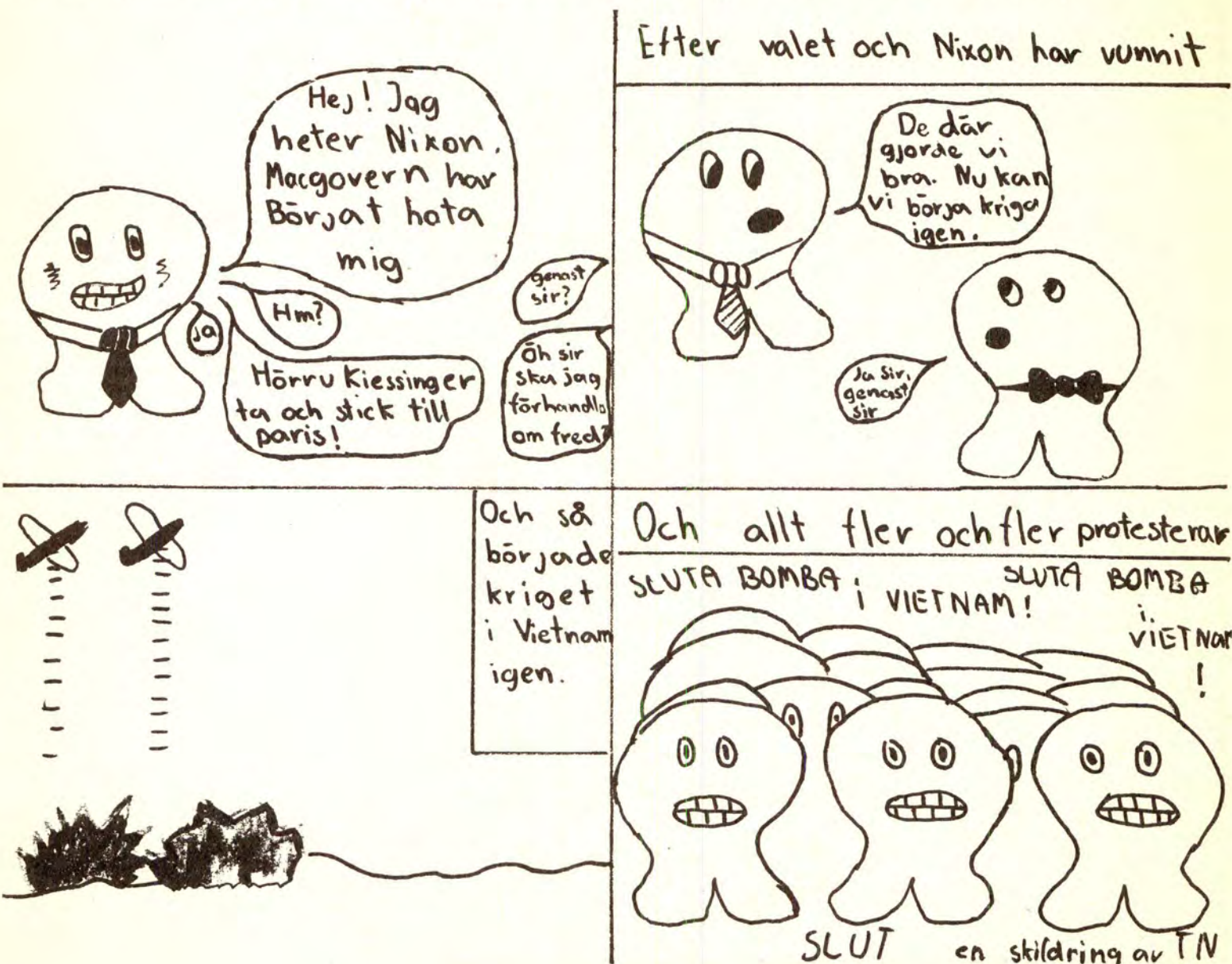
Den franska kolonialmakten som

härskat i Vietnam sedan 1883 är på knä. De japanska trupper som ockuperat landet sedan 1941 är slagna.

Men kolonialmakten vill ta tillbaka vad den förlorat. Med hjälp av brittiska trupper — som kommit för att ta hand om japanerna — genomför man en kupp i Saigon den 23 september. DRV:s regeringstjänstemän dödas eller tillfångatas och en lydregering sätts upp.

Men den regeringen vill folket inte ha. Den lagliga regeringen, Demokratiska Republikens regering, utlyser

Så här kommenterade en 12-årig skolgrabb i Åkersberga Nixons senaste fredsutspel.

allmänna val för hela landet till en lagstiftande församling. Valet äger rum i januari 1946. Över 90 procent av rösterna går till Viet Minh.

Fransmännen inleder förhandlingar. Deras politiska nederlag är så tydligt att nu gäller det vinna tid för att hinna rusta upp kolonialarmén.

Förhandlingarna resulterar i ett avtal som undertecknas den 6 mars 1946. I avtalet erkänner Frankrike att Vietnam är "en fri stat med egen regering, eget parlament, egen armé och en egen ekonomi".

Det låter bra och för att uppnå detta har vietnameserna gått med på betydande kompromisser: de har godtagit att Vietnam ska utgöra en del av franska samväldet och att 15 000 franska soldater ska få vara i landet under en övergångsperiod.

Men dessa eftergifter är inte nog för vararna. De vill ha allt.

Franska legotrupper pumpas in i Saigon och bara två månader efter att avtalet undertecknats genomförs en ny kupp. Helt plötsligt blir sydligaste Vietnam en självständig stat!

Sedan följer avtalsbrotten slag i slag. Det är uppenbart att kolonialisterna aldrig avsåg att hålla sina löften.

Den 23 november 1946 beskjuter franska flottan hamnstaden Haiphong. Sextusen vietnameser dödas, de flesta civila. Sveket är fullbordat. Det första Indokinakriget är i full gång.

I åtta år varar kriget. Den franska armén är tekniskt överlägsen, utrus-

tad med moderna vapen, stöttad av ett flyg och en flotta som vietnameserna saknar. Men vietnameserna har enigheten för en rättvis sak. De försvarar sitt eget land.

Regeringen i Paris och plantageägarna i Saigon får varje år samma löfte av de franska generalerna: snart ska Vietnam åter vara säkrat för fortsatt utsugning. Efter några år — i slutet på 40-talet — rycker USA-imperialisterna på allvar in med dollar, rådgivare och friska vapen. Inget hjälper. Vietnam bara segrar.

■ Vid slaget om Dien Bien Phu i maj 1954 slås generalernas alla drömmar fullständigt i spillror. Kolonialarmén besegras av vietnamesernas enhetsfront. Förhandlingar inleds i Genève 26 april 1954.

I Genèvekonferensen deltar alla stormakterna och trots USA:s aktiva sabotageförsök och eftergifter från vietnameserna träffas ett fredsavtal.

I avtalet stadgas framför allt att:

Vietnam delas tillfälligt upp i två delar vid 17:e breddgraden. Uppdelningen är provisorisk och får under inga omständigheter tolkas som en nationsgräns.

Allmänna och fria val ska hållas i de två delarna inom två år, dvs senast i juli 1956.

Ingen militär utrustning av Vietnams bägge delar får förekomma, inga främmande militärer får komma dit och inga militärallianser får slutas.

Den 20 juli 1954 undertecknas Genèveavtalet — dock inte av USA. Men deras delegat vid konferensen, biträdande utrikesministern Smith, deklarerar att "Förenta staternas regering kommer att avstå från hot om eller användning av våld för att rubba överenskommelsen".

Detta lovar USA offentligt trots att man i allra största hemlighet kommit överens med England och Frankrike om att fullständigt strunta i avtalet!

Och bara tre dagar efter konferensen skriver den amerikanska storfinansens husorgan "Wall Street Journal" följande:

"USA anser inte att valen i Vietnam brådskar; man befärar att kommunistledaren Ho Chi Minh skulle vinna. Därför ämnar Dulles (USA:s utrikesminister, VB:s anm) göra landets södra del till ett skyltfönster — med amerikanska biståndspengar." (23.7.54)

Vi har alla kunnat se in i det skyltfönstret". Sedan länge bryter USA:s imperialister mot varenda mening i Genèveavtalet. Miljoner människor har mördats — kallblodigt.

Vietnameserna i söder försökte i det längsta med fredliga medel se till att avtalet följdes. Till slut tvingas man organisera sig för väpnad kamp — 1960, den 20 december, bildades FNL. Det andra Indokinakriget är i full gång. ■■

●NORDVIETNAM drabbades inte av översvämningar efter USA-flygets angrepp mot dammar och flodvallar, dels tack vare en skonsam regnperiod och dels för att folket lyckades reparera skadorna. Här lagar några kvinnor i Hai Hau-distriktet en flodvall.

Phnom Penh - Lon Nols sista fäste i Kambodja

Här ger Christer Lundgren — som besökte Kambodja i oktober i år — några intryck från den belägrade huvudstaden Phnom Penh.

■ Phnom Penh är en belägrad stad. Mer än någonsin märker man här, att Lon Nol-juntan inte har lång tid kvar. Runt alla hus av någon betydelse — hotell, banker, ambassader, administrationsbyggnader etc — slingrar sig ett nät av taggtråd. Bakom taggtråden reser sig murar av sandsäckar. Unga soldater med moderna amerikanska handeldvapen står på vakt.

På morgonen väcks vi av buller på gatan. Skyndar oss ut på balkongen lagom för att se tanksen komma rullande längs stadens huvudgata. Det är Phnom Penhs "nattvakt" — hundratals soldater — som återvänder från sina posteringar i gryningen. Alla vet att befrielseörelsen FUNK är tillräckligt

stark för att kunna slå till mot huvudstaden när som helst.

Natten till den 7 oktober riktade FUNK ett angrepp mot militärhögkvarteret i Phnom Penh. 200 gerillasoldater tog sig in i Sihanouks gamla olympiska stadion, som nu fungerar som militärens främsta läger. De lade beslag på pansarfordonen och körde iväg med dem flera tiotal kilometer. Samtidigt sprängdes Phnom Penhbron, som var landets största bro, och striderna rasade i och kring franska ambassaden, som ligger mitt emellan bron och stadion. Denna lyckade attack skakade om Lon Nol-administrationen och hade en enorm psykologisk betydelse för Phnom Penhs befolkning.

På morgonen och eftermiddagen samlas befolkningen längs stranden för att beskåda resultatet av FUNK:s attack. En nästan andaktsfull tystnad breder ut sig. Sprängningen var verkligen inget amatörjobb.

Den stora bron var en pulsåder för huvudstadens trafik. Den förband stadens centrum med befolkningen på andra sidan Tonle Sapfloden och landsbygden längs huvudväg 6 mot Kompong Cham. Byggt av japanerna under Sihanouks tid, var den ett av stadens andningshål. Nu täpper den effektivt till floden. Fartyg kan inte längre komma upp till stadens viktiga oljdepoter.

Ingen tycks riktigt veta hur det gick

● Den kambodjanska befrielsearmén har skurit av de flesta av Lon Nol-juntans försörjningsleder. Här har en bro över Mekongfloden sprängts.

till när bron angreps. Enligt en version lyckades en ambulans med en gravid kvinna ta sig upp på bron och kasta ut en sprängladdning för att sedan snabbt försvinna. Den beskrivningen verkar inte särskilt trolig. Den kraftiga stålbron är fullständigt avklippt i bägge ändarna. Sprängladdningarna måste ha varit väl apterade.

FUNK:s taktik är att omringa städerna och isolera dem från landsbygden. Av de sju huvudvägarna från Phnom Penh är nu samtliga avskurna bara några mil utanför staden. Kontakterna med omvärlden sker per båt längs Mekongfloden eller med flyg.

Stadens isolering gör att rispriserna skjuter i höjden. Man får inte längre ris från bönderna på landsbygden, utan tvingas importera amerikanskt och thailändskt ris. Priserna har femdubblats på två år.

Det råder brist på nödvändighetsvaror, men importerade varor finns det gott om längs affärsgatorna. Allt från australiska äpplen till japanska transistorapparater och amerikanska bandspelare. Däremot finns inga utländska tidningar att köpa. (En israelisk franskspråkig tidning är enda undantaget.) Har man tur kan man komma över ett nummer av Newsweek, Time eller Far Eastern Economic Review på svarta börsen. I så fall har den stulits från någon prenumerant. Lon Nols cen-

sur tillåter inte sådana onödiga orosmoment som amerikanska veckotidningar, franska dagstidningar o dyl.

KÖPTE HANDGRANAT

Enligt den officiella växelkursen får man nu 165 riels för en dollar. Men svartabörsens kurs är ett till 208. Vart tar de svarta dollarna vägen? Jämfört med riel är de hårdvaluta, så det är naturligtvis bra att placera sina pengar i dollar. Men mycket sätts i omlopp för att köpa importvaror — eller vapen.

Vid ett färjeläge vid Mekongfloden blev vi erbjudna att köpa vapen. Erbjudna är för resten ett milt ord. Man trugade på oss vapen! Vi kom inte undan med mindre vi köpte en handgranat. Priset vi betalade var en riel. Det motsvarar två och ett halvt öre! En M 16 automatkarbin hade vi fått för fem dollar — lite drygt 20 kr!

Vi for med bil längs huvudväg 6 norrut. Plötsligt kunde man fastna i en bilkö mitt ute på landsbygden. Militären hade inte hunnit "rensa vägen" ännu. På dagen håller Lon Nols trupper ännu flera mil av dessa vägar. Men på natten vägar man inte hålla soldaterna utspridda, utan drar samman dem i hårt befästa läger, där de bor med sina familjer i sandsäcksbunkrar. Deras positioner är defensiva.

Djupt nedgrävda ligger de i sina skyttevärn och väntar. Kommer en attack, har de inte mycket att sätta emot. Många är unga — ofta 10—15 år. De flesta är tvångsrekryterade eller har tagit värvning för att kunna försörja sig. Ett stort antal soldater finns bara på avlöningslistorna. Befälet lägger beslag på deras löner, själva är de döda eller har gått över till andra sidan. Många av soldaterna stödjer befrielserörelsen FUNK och dess ledare prins Norodom Sihanouk, Kambodjas laglige statschef.

Lon Nol-administrationens propaganda hävdar envist att det inte pågår något inbördeskrig i landet. Om bara "nordvietnameserna och Vietcong" ville upphöra med sin aggression, skulle allt vara frid och fröjd. Alla Kambodjas nuvarande problem skulle vara ur världen. Det är nordvietnameserna som har ockuperat 85 % av Kambodja (samtidigt som de genomför sin offensiv i Sydvietnam och översvämmar hela Laos!). Sihanouk är bara en brottsling, som sitter i Peking och håller radiotal till folket i Kambodja.

Men några hundra meter från vägen är det Sihanouks trupper, folkets väpnade styrkor, som har makten. Och i själva Phnom Penh lyssnar alla med spänning på vad Sihanouk har att säga sitt folk. ■■

Erkänn GRUNC

-Kambodjas lagliga regering

■ GRUNC — den kungliga kambodjanska regeringen för nationell enhet — är den lagliga regeringen i Kambodja. Statschef är prins Sihanouk, som tillsammans med en del av ministrarna befinner sig i exil i Peking. Majoriteten av ministrarna bor i de befriade områdena i Kambodja.

Sedan regeringen bildades i maj 1970 har den erkänts av ett trettiotal länder. Kambodjanerna framhåller alltid att det största stödet för deras kamp är ett diplomatiskt erkännande av GRUNC.

Bland de länder som inte erkänt GRUNC finns Sovjetunionen och dess allierade, som upprätthåller såväl diplomatiska som ekonomiska förbindelser med Phnom Penh. Den ryska ambassaden i Phnom Penh har en personal på 55 tjänstemän och förser juntan med "humanitär" hjälp i form av läkare och sjukvårdsmateriel. Ett stat-

ligt sovjetiskt försäkringsbolag står som ekonomisk garant för de militärbåtar med amerikansk krigsmateriel som strävar uppför Mekongfloden till det avskurna Phnom Penh. Båtar som beskjuts av FUNK-gerillan. Det sovjetiska försäkringsbolaget tar förstås dyrt betalt för sina tjänster, det är ett riskfyllt företag — FUNK:s gerilla är träffsäker. Så en del av de dollar som juntan får av USA, går direkt i det sovjetiska företagets fickor!

Det är mycket troligt att GRUNC snart kommer att försöka återta sin rättmätiga plats i FN som nu hålls av Lon Nol. Vi får då hoppas att den svenska regeringen inte gör gemensam sak med USA, utan i handling visar sitt stöd åt Kambodjas kämpande folk och stöder GRUNC. Sveriges regering bör genast erkänna både PRR och GRUNC. ■■

KAMBODJA

DFFGs SKRIFTSERIE nr 7

BESTÄLL FRÅN

DFFG
Box 12030
102 21 Stockholm

Kambodjas befrielsefront:

Inga kompromisser med Phnom Penh

■ De tre indokinesiska folken kämpar sida vid sida mot sin gemensamma fiende: USA-imperialismen. Men den politiska situationen i de tre länderna skiljer sig något: i Laos och Vietnam pågår ett folkkrig sedan decennier tillbaka. Kambodja däremot drogs ganska sent in i kriget då USA angrep landet i april 1970.

Under de sexton år som Kambodja var självständigt (1954—70) förde statschefen prins Sihanouk en självständig, anti-imperialistisk utrikespolitik som främst syftade till att hålla Kambodja utanför det krig som ödelade grannländerna Laos och Vietnam. Sihanouk gav ett aktivt stöd åt FNL och vägrade — trots starka påtryckningar från Washington — att ansluta sitt land till den USA-dominerade militärpaktens SEATO.

USA försökte med alla medel att göra det neutrala Kambodja till "en vänskapligt sinnad stat i kampen mot kommunismen". Ett självständigt Kambodja var en käpp i hjulet för USA-ledningens planer på att kuva det vietnamesiska folket och lägga Asiens rikedomar under amerikansk kontroll. Men varken med militärprovokationer, attentat med syfte att mörda Sihanouk eller ekonomisk utpressning lyckades USA göra Kambodja till sin lydstat. Sihanouk bröt t o m de diplomatiska förbindelserna med USA några år under 60-talet.

Till slut återstod bara för USA att genomföra en statskupp, då Sihanouk befann sig utomlands. Med CIA:s hjälp tog en militärjunta, ledd av arméchef Lon Nol, makten i Kambodja den 18 mars 1970. En månad senare var Kambodja indraget i kriget.

Några dagar efter kuppen bildades FUNK — den kambodjanska befrielseorganisationen med den störtade prins Sihanouk i spetsen. FUNK är en bred enhetsfront som leder kampen för ett fritt Kambodja. Organisationen omfattar praktiskt taget alla delar av det kambodjanska folket: kungafamiljen, det buddistiska prästerskapet, tjänstemän, soldater, studenter, politiska grupperingar från delar av de konservativa till kommunisterna och den stora massan av bönder och lantarbetare. USA har alltid underskattat de asiatiska bönderna. De har betraktats som okunniga stackare som kan skrämmas till underkastelse med bomber. Men i Kambodja, precis som i Laos och Vietnam, är det dessa föraktade bön-

der som i hundratusental har ställt upp till sitt lands försvar och som fått USA:s krigsmakt på knä.

● 85 PROCENT BEFRIAT

Under 1972 har Pentagons krigsfront i Kambodja totalt brutit samman, idag är 85 % av landet befriat med drygt 5 miljoner av landets 8 miljoner innevånare. FUNK har vunnit avgörande segrar, flera strategiskt viktiga militärbaser har erövrats och städer befriats. I de av militärjuntan kontrollerade städerna har en politisk kamp utvecklats med stora demonstrationer och strejker riktade mot den sittande regeringen. De stora områden som står under FUNK:s civila administration bombarderas dagligen av USA:s flygvapen. Byarna flyttas ut i djungeln. Underjordiska skyddsrum byggs till skydd mot napalm och stålkulor.

I huvudstaden Phnom Penh sitter en alltmer isolerad militärjunta, stödd av snart bara USA. Genom val och folkomröstningar (som alla icke oväntat "vunnits" av Lon Nol) har juntan sökt ge någon sorts legalitet åt sin regim. Men dessa skenmanövrar har inte gjort quislingarna i Phnom Penh mer populära. För folket har de dryga 2 åren sedan statskuppen betytt censur,

polisförtryck, avrättningar, krig, valfusk och brist på mat.

Redan den 23 mars 1970 slog FUNK fast att varje kompromiss med Lon Nol-juntan vore otänkbar, man accepterar ingen koalitionsregering, ingen delning av landet och inget eld-upphör. Om fredsavtalet mellan Washington och Hanoi skrivs under, betyder det att USA beslutat sig för att offra Lon Nol. Fredsavtalet säger nämligen att Kambodjas neutralitet måste respekteras och att ingen part får ge militärt stöd åt landet. Och utan USA:s stöd kommer Lon Nols dagar vid makten att vara lätt räknade. Juntan i Phnom Penh är den svagaste av USA:s lydregimer i Indokina. Kambodja är den svagaste länken i USA:s planer på att hålla sig kvar i Indokina.

Fred kan bara uppnås om USA vill korslöst drar sig bort från Kambodja. FUNK har så sent som i oktober i år upprepat sin ståndpunkt: ingen kompromiss med förrädarna i Phnom Penh, kampen måste föras till total seger. Men FUNK är beredd att, med Sihanouks ord: "ta upp samtal med de amerikanska regeringen för att normalisera förhållandet mellan kungariket Kambodja och Amerikas Förenta Stater."

Resterna av en katolsk kyrka i Kambodja, bombad av USA-flyg.

Thieu -Nixons syndabock

— Fred blir det inte i Sydvietnam förrän alla kommunister är dödade.

Så säger Nguyen Van Thieu, president för militärjuntan i Saigon. I flera veckors tid har hans namn flugit genom världspressen. Ty han satte sig emot den uppgörelse om ett vapenstilleståndsavtal som USA och Nordvietnam kom överens om i slutet av oktober.

— Thieu är det sista hindret för fred, skrev till exempel den franska veckotidningen "L'Express". Andra tidningar talade om "marionetten som blivit levande". Men när detta skrivs — i början på november — så tyder allt på att Thieu helt enkelt spelade den roll som USA utsett honom till: Syndabocken som skulle se till att inget avtal blev underskrivet.

Thieu är 49 år gammal. Han föddes i en liten by i norra Vietnam, tänkte ursprungligen bli sjöbefäl men gick senare in vid en fransk militärskola. Under ett par månader 1945 lär han ha varit medlem i Viet Minh, den dåvarande befrielseströrelsen i Vietnam.

Men när fransmännen gick till angrepp och Viet Minh drog sig ut i jungeln bytte Thieu sida. I sex år stred han på fransmännens sida mot sitt eget folk.

MILITÄRSKOLA I USA

Han gjorde snabb karriär i den franska marionettarmén och vid freds slutet 1954 var han överste.

1957 och 1960 gick han åter i militärskola — denna gång i USA.

När diktatorn Diem blev obekvämt för USA 1963 så organiserade CIA en militärkupp mot honom. Där spelade Thieu en framträdande roll. Han visade sig tjänstvillig även i fortsättningen och 1967 gjordes han till president.

Thieu har visat sig vara en skicklig intrigör som byggt upp ett landsomfattande nät av officerare och tjänstemän som är honom tillgivna.

Men nätet är tunt och Thieu lever i ständig skräck. Hans palats i Saigon vaktas av två bataljoner elitsoldater, helikoptrar och taggtråd. Sin stora personliga förmögenhet och sin familj har han flyttat utomlands. Han har två söner. Den ene bor i Rom, den andre i Genève.

MUTOR

Hela Thieus makt vilar på mutor och hotelser. Hans tjänstemän är honom trogna därför att han låter dem plundra befolkningen.

När detta skrivs förbereder Thieu ett eventuellt vapenstillestånd. Civila som misstänks för att sympatisera med FNL avrättas i massor. Det är förbjudet att köpa rött och blått tyg eftersom

det kan användas till FNL-faggor. Om ett vapenstillestånd skulle komma till stånd så är Thieu garantin för att det kommer att brytas.

Thieu representerar nämligen den lilla klick av mutkolvar och officerare

som absolut ingenting har att vinna på vapenvila eller fred. USA:s imperialistiska angreppskrig mot Vietnams folk har fört dem till makten. Och sitter de kvar är det för att de passar USA:s intressen i Indokina.

En thailändsk gränspolis -

Han får 2500 kronor för varje skjuten gerilla

Trots en järnhård militärdiktatur, trots USA:s "rådgivare" och vapenstöd växer en mäktig gerillarörelse fram i Thailand. Vietnam-bulletinen har intervjuat Christer Lundgren som nyligen har kommit tillbaka från en tre månader lång reportageresa i Indokina. Här berättar han om den thailändska gerillan — en rörelse som blir allt starkare för varje dag som går.

— När vi var i Buntarik — en stad i Ubonprovinsen i nordöst, nära gränsen till Laos — så läste vi i tidningen att gerillan hade gått till attack mot en polisstation i byn Ban Huei Sai.

Vi bestämde oss för att ta oss dit och tog kontakt med distriktschefen. Han varnade oss:

— Det är ett mycket farligt område, fullt av kommunister. De kommer att tro att ni är amerikaner och skjuta ner er. Dessutom finns det ingen väg — ni måste ta båt och sedan gå genom djungeln.

Men vi bestämde oss för att ta risken. För säkerhets skull berättade vi för alla människor vi träffade i Buntarik att vi var svenskar och inte amerikaner. Vi hyrde en båt — först ville ägaren inte köra till Ban Huei Sai men sedan gav han med sig. Så träffade vi en kille som hade varit legosoldat i Laos. Han var från Ban Huei Sai och erbjöd sig att följa med oss dit.

När vi stigit ur båten så gick han före. Han sjöng hela tiden högt, visslade i grässtrån och förde oväsen så att alla skulle förstå att vi inte tänkte

smyga oss på byn.

Ban Huei Sai var en typisk thailändsk by: 120 hus på pålar, en skola, ett tempel. Vi gick genom byn för att få tag på bychefen.

Bychefen är alltid den person man först ska tala med i en thailändsk by. Han är vald av befolkningen — i en kommunistisk by är bychefen kommunist, i en regeringstrogen by så stöder han regeringen.

Byns gator låg alldeles tomma. Vi såg att folk rörde sig inne i husen och vi kände att man tittade på oss. Bychefen fick vi inte tag på. Han hade rest till stan. Men till slut hittade vi några människor som vi talade med. Barnen kilade ut ur husen för att titta på oss och efter dem följde de vuxna. Till slut stod vi mitt ibland 30–40 bybor.

GERILLAMAN I POLISUNIFORM

De visade oss den angripna polisstationen — ett lågt tvårumshus strax utanför byn med tjocka jordvallar omkring och ett bord för vaktposten. Nu var huset övergivet.

Så här hade anfallet gått till:

Mitt i natten hade en gerillasoldat klädd i polisuniform kommit från byn till polisstationen. Han gav lösen — tecknet på att han skulle ta över vakten. Polisen som stod på post räckte över sitt gevär — med mynningen riktad mot gerillasoldaten.

Då blev gerillasoldaten nervös, slet till sig geväret, fick skottsallan mitt i bröstet och dog. Poliserna sprang ut ur huset och tog skydd bakom jordvallarna. 40 gerillasoldater kom rusan från byn och började beskjuta stationen med granatkastare. Innan de drog sig tillbaka hade en polis och två hemvärnsmän dödats. Tre gerillasoldater stupade och en tillfångatogs.

Men sedan dess hade polisstationen stått övergiven, eftersom man fruktade ett nytt anfall.

De flesta invånarna vi talade med i Ban Huei Sai verkade vara regeringstrogna, men de var förbannade på myndigheterna för att de hade placerat polisstationen så nära byn. Förhoppna kulor från striden om stationen hade gått in i byn. En man hade fått

en kula från en amerikansk M 16-karbin i armen.

Trots att byn betraktades som regeringstrogen hade 11 unga män under den senaste tiden anslutit sig till gerillan.

Vi frågade byborna varför:

— Det beror för det mesta på att de är rädda för repressalier. De kan till exempel ha talat med någon gerillaman någon gång och de vet att de blir strängt straffade om myndigheterna får höra det. Eller också har de något otalt med andra människor i byn. De kan till exempel ha stulit något eller så.

Vårt besök i Ban Huei Sai understök att gerillan utvecklats olika långt i olika delar av landet. Här i Ubonprovinsen var gerillan militärt stark, men hade inte lika djupt gensvar bland folket som i andra delar av landet. Gerillan finns i många av Thailands provinser; framför allt i norr, i nordöst och längst i söder. Den är inte som i Sydvietnam, Laos och Kambodja uppbyggd på en bred folkfront utan leds av Thailands Kommunistiska Parti. Många tecken tyder emellertid på att kommunisterna kommer att ena sig med andra grupper ur det thailändska folket för att utnyttja det oerhörda missnöjet med militärjuntan. Redan nu lär gerillan ha många sympatisörer även bland högre regeringstjänstemän.

SKOTTPENGAR PÅ GERILLAN

Under det senaste året har gerillan utvecklats snabbt. Nu genomför man inte bara bakhåll mot patruller och anfall mot ensligt belägna polisstationer. Nu strider gerillan i stora förband och går till och med till attack mot USA:s starkt befästa baser. Tidningarna är fulla av rapporter om gerilla-attacker. Nyligen läste vi i Bangkok-tidningarna om hur en thailändsk polispatrull i Phatalungprovinsen i söder hade gått ut på jakt efter gerillan. I Phatalungprovinsen råder undantagstillstånd och det är höga skottpengar på varje skjuten kommunist — 10 000 baht, det vill säga 2 500 kronor. Nåväl, den polispatrullen hade råkat gå över gränsen till Malaysia och hamnat i ett bakhåll som den malaysiska polisen lagt för gerillan. De vägrade tro att thailändarna var poliser, misshandlade dem och sköt dem därefter. Det säger en hel del om hur man behandlar gerillan.

I Bangkok träffade vi en helikopterpilot som var stationerad i Lop Buri norr om Bangkok. Hans förband brukade bomba de vidsträckta bergsområdena i provinserna Phetchbun och Phitsanulok.

— Där är alla kommunisterna i alla fall, sa han. De som inte vill bli bombade får flytta ner till de befästa byarna nedanför bergen.

De "befästa byarna" är ingenting annat än koncentrationsläger där by-

befolkningen vaktas av soldater.

Öster om Buntarik finns en stor hemlig militärbas. Där tränar amerikanska experter 1 000 thailändare, 300 laoiter och 400 meosoldater från Laos i antigerillakrigföring. Vi lyckades ta oss till basen men därifrån blev vi ivägkörda. Vi fick ändå veta en hel del. Befolkningen i Buntarik berättade att meosoldaterna ansågs mycket opålitliga och hölls inlåsta i rum utan fönster på nätterna. Distriktschefen sa att kommunistiska flygblad spreds inne på basen. Man visste att det fanns kommunisterna bland soldaterna men inte hur många.

Från Ubon åkte vi upp till Nakomphanom, en stad med stor vietnamesisk befolkning och en av USA:s viktigaste baser. Därifrån sköts nämligen den elektroniska krigföringen mot Indokina.

Vietnameserna i stan brukar ofta vara små butiksägare. De har fotoaffärer och mekaniska verkstäder. Och i nästan varje butik på affärsgatan hänger ett porträtt av Ho Chi Minh.

RADIO HANOI

Guvernören berättade att vietnameserna har egna hemliga politiska organisationer och egna, olagliga skolor.

Det råder totalförbud mot politiska möten — men vietnameserna organiserar möten vid bröllop, begravningar och religiösa högtider.

— Och de lyssnar på radio Hanoi tre gånger om dagen, klagade han.

Vietnameserna har också ett väl utbyggt underrättelseväsen som rapporterar arméns rörelser till den thailändska gerillan.

I Nakae i Nakornpanomprovinsen är förtrycket idag omfattande. Många byar är helt enkelt ockuperade av militären. De som misstänks för att veta något om gerillan tas upp i helikoptrar och kastas ut därifrån om de ingenting berättar. Folk i byarna sa att man ofta slängde ut dem även om de hade tjallat — det berodde på om man kunde ha någon användning av dem i framtiden.

Vi träffade en ung kapten i andra armén som skröt om hur modig han var. Vi frågade honom hur många kommunisterna han hade dödat.

— Jag har tagit elva huvuden, sa han.

Sedan förklarade han att kommunisterna alltid försökte släpa med sig sina stupade kamrater efter en strid. Men ibland kunde de inte göra det och då skar regeringssoldaterna av likens huvuden och visade dem för sina

● En fångslad gerillasoldat från norra Thailand. Gerillan skolar folket i byarna politiskt, hjälper dem med skörden - och strider mot de hatade specialpoliserna.

"Dödskallar blir souvenir

●Det här var en polisstation. Efter en gerillaattack finns det inte mycket kvar av byggnaden.

överordnade. Den som tagit många huvuden kunde räkna med befördran. Sedan kokades huvudena och skinn och hår och muskler plockades bort. Dödskallarna sparades som souvenirer.

Byborna var oerhört förbannade på soldaterna för detta.

Vi besökte en by utanför Nakae som enligt guvernören var hundra procent kommunistisk. Militären ville hindra oss att ta oss dit, men vi for dit i alla fall. I byn var det stor helgdagsfest. Ute på gatorna patrullerade tungt beväpnade specialpolis.

I ett hus sjöng man molam, en sorts folksång, som ackompanjerades av

flöjtspel. En stor del av texten improviserades — och den delen använde man till att driva med poisen. Poliserna begrep ingenting. De kom alla från andra delar av Thailand och förstod inte språket.

Vi tänkte filma en polis, och för att få lite liv i bilden så bad vi honom göra vapenvård medan vi filmade.

— Aldrig, sa han. Jag tar inte ut magasinet inne i byn för då skjuter de ner mig.

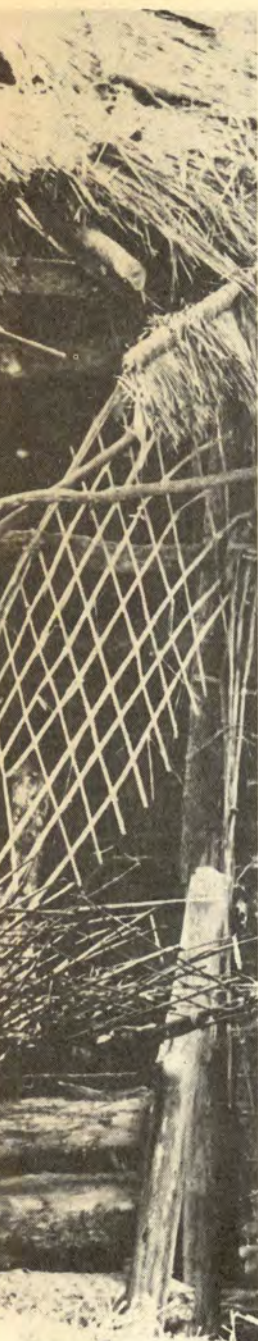
OPÅLITLIGA POLISER

I en annan by som vi besökte hade befolkningen bränt ner polisstationen

och drivit bort 30—40 specialpolis. Det var en mycket fredlig och trevlig by, full av vänliga människor.

Efter flera misslyckade offensiver mot gerillan har regeringstrupperna nu börjat använda en ny taktik. Trots att de vet att 70 procent av hemvärdet och många nyrekryterade polis i Nakae är "opålitliga" — de är kommunister eller har nära släktingar i gerillan — så låter man dem vara kvar. De räknar med att kunna övertyga dem om de håller kontakten med dem. Det är en taktik som bara gerillan kan tjäna på eftersom den genomkorrumperade militärjuntan inte kan övertyga

irer"

● Cykeltaxiförarna utgör ett viktigt stöd för gerillan.

Militärjuntan kan inte övertyga någon...."

gon.
Nu upprättar Thailands Kommunis-
ka Parti sina celler i allt flera byar.
cell består av 9 personer — 3 är
svariga för det militära arbetet, 3 är
formatörer och 3 är propagandister.

Militären säger sig veta att av 96 byar
i Nakornphanomprovinsen så finns det
minst en sådan cell i två tredjedelar
av byarna.

De militäransvariga ska se till att det
bildas en militär enhet på bynivå. När

de blir kända som medlemmar av cel-
len kan de inte bo kvar i byn utan
flyttar ut i jungeln. Där upprättas en
lokal militär enhet, som kallas självför-
svarsgrupp och omfattar gerillamän
från 5—6 byar. Över självförsvarsgrup-
pen finns den lokala gruppen, som rek-
ryterar de bästa soldaterna ur själv-
försvarsgrupperna. De bästa i den lo-
kala gruppen, slutligen, rekryteras till
gerillans reguljära armé.

Gerillasoldaterna försörjer sig på
vad de kan få från släktingar och vän-
ner i byarna. Byborna ser aldrig "brö-
derna i skogen" som de kallas. De grä-
ver ner mat och förnödenheter på en

bestämd plats och sedan gräver gerilla-soldaterna upp det.

MEDICIN OCH ETT DRAGSPEL

När vi var i Nakae var stämningen lite dålig i gerillaförbanden. Det var i slutet av regnperioden och många var sjuka i malaria eller vanliga förkylningar.

— Nu behöver de mediciner, sa en av deras kontaktmän till oss. Mediciner och ett dragspel.

Så här brukar gerillan arbeta när de försöker vinna över en by:

Först kommer två av gerillans propagandister in i byn. De röjer inte att

byn talar de mer om byns problem. Plötsligt säger en av dem:

— Men om ni har det så dåligt ekonomiskt, varför faller ni inte de här träden och säljer timret?

— Jamen, säger bychefen, du vet väl att det är förbjudet! Alla träd är ju statens egendom!

— Men träden växer ju på er mark!

Så tar de hela tiden upp små saker och diskuterar dem. Kanske kan de få byborna att fälla träden — en sak som är nyttig och bra för byborna, men förbjuden. Då vet alla att det kommer att bli repressalier från myndigheterna.

Då kommer gerillamännen tillbaka.

"Vi behöver medicin och ett dragspel"

de är gerillamän. I förväg har de tagit reda på om det är något som bychefen gillar speciellt: cigaretter eller apelsiner t ex. Det är ont om frukt på landsbygden.

Så söker de upp bychefen, bjuder honom på apelsiner och talar om väder och vind. Sakta för de in samtalet på byns problem. Första gången talar de inte politik.

Den andra gången de kommer till

— Nu måste ni försvara er, säger de. Vill ni ha vapen så kan vi ordna det.

Polisen i Thailand är nästan alltid brutal mot folket och stjälar bybornas höns och kycklingar. Den blir ännu brutalare om den vet att det finns vapen i byn. Så driver myndigheternas utsugningspolitik och brutalitet över byn på gerillans sida.

STÖD FRÅN BÖNDERNA

Gerillan har sitt fasta stöd bland bondebefolkningen. Arbetarna i Bangkok och andra städer är inte särskilt politiskt aktiva, med undantag för cykeltaxiförarna och servitörerna som ofta stöder gerillan. Många minoritetsfolk som förtrycks av thailändarna sympatiserar med gerillan, och likaså många intellektuella och tjänstemän som insett att militärjuntan förstör landet. Studenterna är nästan helt politiskt passiva. Bland en del kapitalister finns en opinion mot militärjuntan, eftersom den inte stöder industrin och inte bryr sig om att utveckla någon annan del av landet än huvudstaden Bangkok — en stad som knappt har någonting med resten av Thailand att göra.

Gerillan har som sagt ökat starkt under det senaste året — framför allt på grund av den genomkorrumpade militärjuntans politik. Gerillan skjuter då och då någon ökad mutkolv och förtryckare bland tjänstemännen. De skjuter inte hederliga ämbetsmän, även om dessa stöder regeringen. Regeringens nuvarande psykologiska krigföring kan inte lyckas — det enda sätt de skulle kunna övertyga befolkningen på är att avsätta sig själva.

Gerillan har en hel del kvar att göra — så t ex har inga stora sammanhängande befriade områden lika dem

● I städer och byar sätter militärjuntan upp affischer som de här två: Den övre visar till samling runt fanan och svärdet och den undre visar en thailändsk bonde som när en orm vid sin barm: Kommunismen.

Juntans affischer gör ingen större verkan eftersom befolkningen vet att juntan står för utsugning och terror medan den kommunistiska gerillan hjälper dem i deras arbete och försvarar dem mot militärens och polisens övervåld.

i Indokina upprättats. Men förutsättningarna för en gynnsam utveckling av folkkriget i Thailand är mycket stora.

En studie i

FNL:s strategi och taktik

av Truong Son

1:—

BESTÄLL FRÅN

DFFG

Box 120 30

102 21 Stockholm

USA laddar upp

USA laddar upp i Thailand. Gamla flygbaser rustas upp. Nya byggs. Andra baser blir träningsläger och infanteriförläggningar. Nu har USA 50 000 man i Thailand. Det är fler än i Sydvietnam.

USA försäkrar sig om en fast militär stödjepunkt på Asiens fastland, för den händelse man drar tillbaka trupperna från Indokina.

Eva Brita Järnefors, som besökte Thailand förra sommaren, ger här en bakgrund till utvecklingen.

■ Den 13 maj 1967 skrev den amerikanska finansstidningen Business Week så här:

"Den amerikanska personalen i Thailand har ökat, från de 4 800 man som president Kennedy sände dit under Laos-krisen 1962, till 36 000 man. Två tredjedelar av dessa tillhör flygvapnet. De flyger eller betjänar de tre-fyra-hundra plan som lyfter från de thailändska baserna för att bomba Nordvietnam, Ho Chi Minh-leden i Laos och Vietcongfastena i Sydvietnam.

Förutom arbetet med denna andra luftfront i Vietnamkriget, håller USA på att bygga ett enormt militärt försörjnings- och transportsystem i Thailand, med det dubbla syftet att dels öka stridsviljan hos thailändarna mot en kommunistgerilla som beräknas uppgå till ett tusental man i de nordöstra provinserna, dels för att göra det möjligt för de amerikanska trupperna att gripa in om det skulle behövas, för att slå ner upprorsmännen.

Därutöver kommer baserna i Thailand att göra det möjligt för USA att fortsätta sin militära närvaro i Sydostasien, utanför Sydvietnam. USA har erbjudit sig att dra tillbaka sina trupper från Sydvietnam som en del av en eventuell fredsutgång. Men USA har förpliktelser mot Thailand, Australien och andra medlemmar i Seato-pakten.

USA räknar inte med att behöva utkämpa ett nytt krig i Thailand. Landet har nämligen en hög levnadsstandard, med en stabil antikommunistisk regering...

Men om det skulle misslyckas kommer USA att kunna skynda Thailand till undsättning, snabbare än vi kunde i Sydvietnam, där vår intervention försenades på grund av bristen på militära hjälpmedel. USA skyndar sig därför att bygga ut Thailands hamnar och flygfält och förbättra

rar landsvägar och kommunikationer."

Alltså: redan 1967 byggde USA för en fortsatt militär närvaro i Thailand efter en eventuell fred i Vietnam.

Biträdande utrikesminister George Ball ville vid den här tiden att USA skulle överge "moraset Vietnam och bygga en andra försvarslinje på den fasta berggrunden Thailand". Balls förslag betraktades då som det mest radikala inom den regering (president Johnsons), som just trappat upp kriget både på marken och i luften. Men efter 1968 (då Nixon blivit president) började USA:s försvarsdepartement att planera aktivare. Höga ansvariga militärer sa att om "Vietnam föll", var deras inställning att Thailand skulle vara betydligt lättare att hålla. (Pentagonrapporten).

USA håller nu på att befästa nästa "försvarslinje" i Sydostasien.

Militären i Thailand, som utbildats av amerikanska rådgivare och stöds av dollar, ställer villigt upp på USA-imperialisternas sida. Den thailändska armén tränas med tunga amerikanska vapen och annat militärt materiel. Landet kan inte självt tillverka dessa vapen utan blir beroende av USA:s militära "hjälp".

MILITÄRKUPP

Förutsättningen för ett intimt samarbete mellan militären och USA blev ännu bättre då militärjuntan gjorde en kupp i november förra året och tystade oppositionen i städerna. Regeringen och parlamentet upplöstes och de politiska partierna förbjöds. (Thailands kommunistiska parti har varit förbjudet sedan 1952.)

Likande kupper har genomförts det senaste året i Sydkorea och Filippinerna.

Förutom legosoldater i Kambodja, ger Thailand sitt stöd åt USA:s krig i Indokina genom att hålla en legoarmé på mer än 30 000 man i Laos. Enligt Laos Patriotiska Front har legoarméns förluster varit mycket stora och ca 30 procent av soldaterna har deserterat.

1967 fanns 36 000 amerikanska soldater i Thailand. Idag finns det ca

Karta över Thailand. Stjärnorna markerar stora USA-baser.

50 000. Det är fler än vad USA har i Sydvietnam.

Sedan april i år, då FNL inledde sin stora offensiv, har flera flygbaser byggts ut.

Antalet B 52-or vid U-Tapao-basen har ökat från 45 förra året till minst 80.

Flygbasen Takli, som stängdes 1971, har åter tagits i bruk. Militärbasen Nam Phong har utvidgats till flygbas. Tidigare fanns där ett träningsläger för de thailändska soldater som skulle till Laos, för laotiska flygare och för soldater i Vang Paos CIA-stödda armé. Omkring 4 000 amerikanska marinsoldater har nu kommit dit. Arbetet med att bygga ut basen fortsätter.

Den 2 september 1972 skriver Hongkongtidningen Far Eastern Economic Review:

"Flera bedömare vid basen ifrågasätter om Nam Phong kommer att förbli en flygbas i första hand. Det är troligare att den kommer att fungera som en infanteribas, med marinkårens flyg som en "täckmantel"... Infanterisoldaterna kommer att avfärdas av ansvariga tjänstemän som "säkerhetsstyrkor för basen". Om det är sant som ryktet säger att det nu finns 10 000 soldater vid Nam Phong, har hela bilden av USA:s inblandning i Thailand förändrats." ■■

USA-

imperialismen världen runt

Chile ska ha betalt för sin koppar!

Den senaste tiden har det stått mycket i tidningarna om striden mellan den chilenska staten och den amerikanska kopparjätten Kennecott.

Det är en intressant läsning. En avslöjande studie i praktisk imperialism. Men också ett fint exempel på internationell arbetarsolidaritet.

Striden blev allmänt bekant i Sverige tack vare 1 500 ton koppar som Gränges Essem köpt av Chile. Medan lasten ännu befann sig på havet krävde Kennecott betalt för kopparn av Gränges.

Malmen kom från El Teniente-gruvan i Chile, världens största koppargruva under jord. Kennecott har tidigare ägt gruvan. Men i juli 1971 tog den chilenska staten över. Det amerikanska bolaget fick inte ett öre i ersättning. Tvärtom räknade Chile ut att Kennecott bestulit landet på 2 miljarder kronor i oskäligen vinster under åren. Som skälig vinst betraktade man 12 procent på investerat kapital.

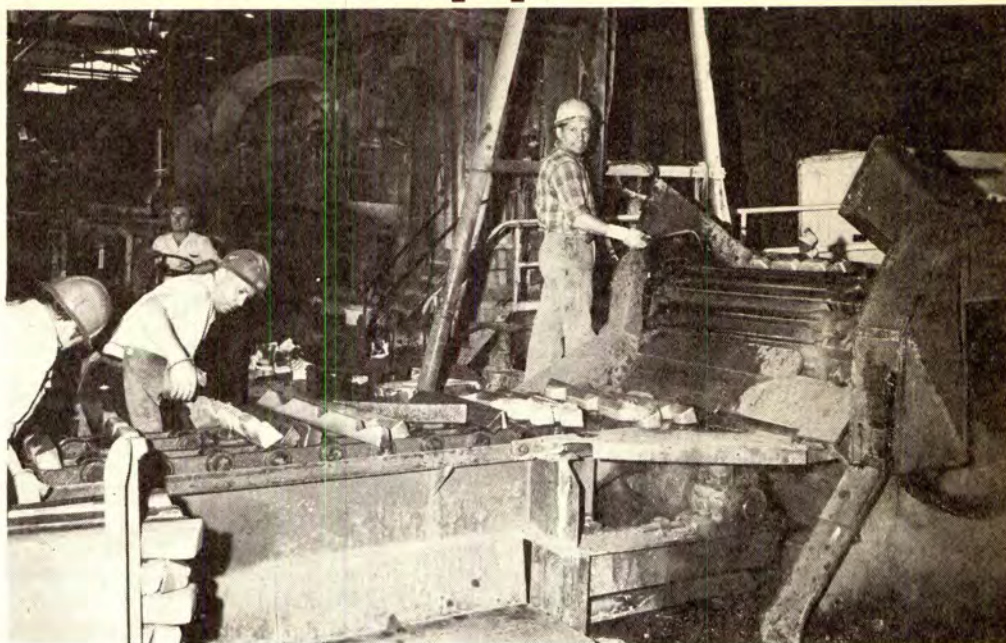
Det kan verka mycket redan det. Men inför hotet av nationalisering plockade Kennecott de senaste fyra åren ut vinster på 106, 113, 205 och 205 procent!

En annan kopparjätte från USA, som slängdes ut på samma gång, var Anaconda. Det bolaget hade tagit hem 1,5 miljarder kronor i "oskäligen vinster".

Men detta är långt ifrån hela sanningen om USA-företagens utplundring av Chile. Man har bara tillgång till bolagens bokföring från 1955. Det är alltså från det året man räknar vinsterna.

En vanlig uppskattning är att de bägge kopparbolagen tillsammans med Bethlehem Steel och ett engelskt gruvbolag under alla år har fört ut 54 miljarder kronor i vinster ur Chile. Det är mer än landets samlade nationalinkomst under 400 år! Tala om utsugning.

Det var naturligtvis ett dråpslag när president Allende nationaliserade samtliga koppargruvor 1971. Och USA-imperialisterna var inte sena att slå tillbaka. Det var mäktiga krafter Chile utmanade. Kennecott tillhör den s k Morgan-gruppen, ett imperium med företag värda minst 450 miljarder kronor. Anaconda tillhör Rockefellers imperium som är något mindre.

Detta är El Teniente-gruvan i Chile. Därifrån kommer den kopparlast som USA-bolaget Kennecott försöker få betalt för.

● EKONOMISKT KRIG

De startade ett ekonomiskt krig mot Chile. Ett vapen är redan nämnt. Bolagen kräver betalt för den koppar Chile säljer. Ett annat vapen är att sänka kopparpriserna. Hur kan man då göra det?

Jo, för det första säljs den mesta kopparn i världen via börsen i New York. Det är lätt för USA-imperialisterna att den vägen dumpa priserna. Man får också — naturligtvis — benäget bistånd av USA:s regering.

Bara 40 dagar efter det att Allende valts till president i Chile lösgjorde president Nixon USA:s strategiska kopparreserver. På två år sjönk reserven från 1,25 miljoner ton till 0,14 miljoner ton. Marknaden översvämades av koppar och priset sjönk.

För Chile innebar detta en katastrof. 80 procent av landets inkomster kommer från kopparn. När priset sjönk minskade inkomsterna med 20 procent. Samtidigt steg världsmarknadens priser på livsmedel och förvärrade ytterligare situationen för Chile, vars jordbruk inte kan uppfylla landets behov. Man är tvungen att importera mat.

Till allt detta kommer då USA-bolagens senaste fräcka tilltag — att kräva betalt för Chiles malm. De är, som sagt, mäktiga och de har redan lyckats få pengar för koppar som sålts till Frankrike.

Nu gäller det Sverige. Gränges Essem säger att de inte vill ta ställning i tvisten. Företaget har betalt kopparn, men lämnat pengarna till överexekutorn i Stockholm. En domstol får nu avgöra vem som ska ha dem.

Men så får det naturligtvis inte gå till. Frågan kan inte överlåtas till tingsrätten i Stockholm. Det är en politisk fråga och regeringen måste avgöra den.

Den svenska regeringen måste sätta stopp för Kennecotts klappjakt på Chiles koppar. Frågan gäller ju också vår egen nationella självbestämmanderätt. USA-imperialister ska inte diktera Sveriges affärer.

Arbetarna vid Gränges Essem i Västerås har också sagt ifrån att Chile ska ha betalt för sin malm. Ingemar Lundin, klubbordförande för arbetarna i Gränges Essem sa till Aftonbladet den 9 november:

— Vi kräver att pengarna för kopparlasten ska gå till Chile och inte till det USA-ägda Kennecott. Vi ställer oss helt solidariska med de chilenska arbetarna i den här striden!

— Jag tror vi kommer att få med oss alla fackklubbar inom hela Grängeskonscernen.

I skrivande stund hade en fackklubb utanför Västerås, på konscernens verkstad i Finspång, uttalat sitt fulla stöd för Chiles arbetare och krävt att pengarna ska gå till dem.

Även Stockholms Arbetarkommun har agerat och i ett brev till regeringen väddat att den ska "tillförsäkra Chile möjligheten att ostört försälja sin koppar på den svenska marknaden".

Dessa aktioner är fina exempel på en internationell arbetarsolidaritet. De manar till efterföljd.

Källor:
Aftonbladet 28.10, 7.11, 9.11.
Dagens Nyheter 24.10, 10.11.

Innan vi går i press...

Åtalas för sanningen om Nixon

■ I Örnsköldsvik är det förargelseväckande att säga sanningen om Nixon. Tre personer har åtalats för att de bar plakat med texten "Nixon mördare" vid Vietnamveckans avslutande demonstration.

-Det är inte tillåtet att kalla en person offentligt för mördare, säger chefsåklagare Rune Thorö i Örnsköldsvik.

Jaha. Så hädanefter får man vara försiktig när man talar om Bostonstryparen, Salaligan eller Adolf Eichmann. För vem är en mördare om inte Nixon är det?

Nixon har visserligen inte slagit ihjäl någon med sina egna händer. Men mördare måste han kallas, mannen som bär det största personliga ansvaret för det ohyggliga massmordet på Indokinas folk.

Det kan på inget sätt vara smädande eller förargelseväckande att säga att Nixon mördar, det är precis vad han gör. Det måste vara allas rätt att kunna anklaga honom för detta.

Åklagare Thorö går till angrepp mot yttrandefriheten med sitt åtal. Det är sannerligen inte första gången en svensk åklagare åtalar dem som vågar säga sanningen om USAs folk-mord.

Åklagare Thorö måste lägga ner åtalet. Vi har sett tillräckligt många svenska jurister springa ärenden åt USA-imperialisterna.■

Fascist-reklam i radion

■ Det finns en insamling som kallas "Humanitär hjälp till Sydvietnam". Den ska man se upp med! Pengarna går nämligen till Saigonjuntan.

Birgitta Dahl (s) varnade för insamlingen i ett radio-program i mitten av oktober.

Det var ett inslag som fick fart på folk i radioledningen. Man ska vara "opartisk" i radion. Det går inte an att varna för insamlingar till fascist-diktaturer utan att fascisterna samtidigt får göra reklam för sin insamling. Så ser opartiskhet enligt Sveriges Radio ut!

Efter inslaget sände radions direktör Palle Brunius ett brev till en av männen bakom insamlingen, Anders Larsson, och lovade honom programtid.

Anders Larsson är en ökad ledare för Demokratisk Allians, en högerextremistisk organisation vars främsta uppgift är att stötta Saigonjuntan.

Han fick sedan sitta i radion och oemotsagd ljuga om insamlingen. Han påstod att den inte gick till Thieu utan till en rad opolitiska organisationer såsom "Socialdemokratiska Buddistförbundet" och "Den Vietnamesiska fackföreningsrörelsen".

Opolitiska kallade han dessa organisationer som bildats av Thieu-juntan och som endast stöds av Thieu och USA!

Insamlingen är inte formellt knuten till Demokratisk Allians, påstod Anders Larsson vidare, som alltså är en av initiativtagarna och stöttepelarna i detta skumma sällskap.

Ny bok av Sara Lidman

■ Lagom till den 20 december - FNLs 12-årsdag - kommer en ny bok av Sara Lidman. Boken heter "Fåglarna i Nam Dinh" och kostar tio kronor. Den har getts ut av De Förenade FNL-grupperna och Ordfront. Boken kan beställas från FNL-kontoret, Box 120 30, 102 21 Stockholm. Man kan också fråga efter den i bokhandeln.■

Rekordskörd

■ Nordvietnams andra ris-skörd för året - som bärgas i november - har visat sig bli ovanligt bra. Denna skörd föregås alltid av en "mini-skörd", dvs av ris som mognat tidigt. Siffrorna för denna är talande.

Vissa kooperativ har kunnat producera 1 750 kilo per hektar. Genomsnittet brukar annars ligga på ca 1 100 kilo per hektar.

Nordvietnams största tidning - Nhan-Dan - skrev den 3 november:

"Aldrig har läget på landsbygden varit så stabilt som nu, jordbruket går framåt och gör livet för befolkningen mycket säkrare. Efter sju års kamp mot amerikanerna har stora framsteg gjorts och nu kan landsbygden helt fylla sin uppgift som förvaltare för landet."■

Radionämnden har nu fått en anmälan om Anders Larssons lögn. Få se om radioledningen reagerar lika alert den här gången.■

Kovändning på SAP-kongressen

■ Skulle det skada de indokinesiska folkens sak om Sverige erkände PRR? Det tror i alla fall Torsten Nilsson, som framförde denna djupsinniga tanke på socialdemokraternas kongress i oktober i år.

Det blev inget erkännande av PRR — Sydvietnams Provisoriska Revolutionära Regering — på den socialdemokratiska partikongressen.

Detta trots att flera arbetarkommuner motionerat i frågan, bland annat kommunen i Stockholm, Sveriges största. Motionerna stöddes också både av det socialdemokratiska ungdomsförbundet och av kvinnoförbundet.

Debatten började på förmiddagen den 6 oktober. Ett tiotal kongressdeltagare steg upp i talarstolen och krävde ett svenskt erkännande av PRR. Till slut gick förre utrikesministern Torsten Nilsson upp. Med sig hade han ett nytt befängt argument för att Sverige inte skulle erkänna folkets regering. Han påpekade att PRR i sin fredslösning föreslagit en koalitionsregering i Sydvietnam som skulle bestå av tre parter: Representer för PRR, för den nuvarande administrationen i Saigon och för neutralisterna.

Och Torsten Nilsson sa:

— Hur skulle det verka politiskt om vi i det här läget sa att vi skulle erkänna PRR, en av de tre parterna i den blivande koalitionsregeringen? Skulle man inte av detta dra den slutsatsen att vi inte tror på den treparts-koalition som PRR erbjuder?

Av någon anledning lät Torsten Nilsson bli att tala om att Sverige redan har diplomatiska förbindelser med en av de tre parterna — nämligen fascistjuntan i Saigon!

● POLITISK AKROBATIK

Sedan intog utrikesminister Krister Wickman talarstolen och sa:

— Som Torsten Nilsson sa skulle stödet försvagas om vi följde motionärernas linje.

Detta är förstklassig politisk akrobatik. Wickman hävdade alltså att ett svenskt erkännande av PRR i själva verket skulle skada PRR:s sak. Detta trots att PRR:s utrikesminister Nguyen Thi Binh strax innan sagt i TV att ett svenskt erkännande skulle vara en mycket bra och viktig handling.

Så blev Olof Palme upp och föreslog att man skulle hänskjuta frågan till kongressens redaktionsutskott — ett utskott bestående av idel ledande

partimän med honom själv som ordförande.

Och så åt man lunch.

Efter lunchen föredrogs redaktionsutskottets förslag — som gick ut på att man inte skulle erkänna PRR diplomatiskt, men stärka förbindelserna mellan PRR:s informationskontor i Stockholm och den svenska regeringen. Detta var Krister Wickmans ursprungliga förslag, men för väljudets skull kallade man det för en kompromiss.

Då reste sig Ingemar Josefsson från Stockholm upp och sa att detta var ett alldeles utmärkt förslag, och det tyckte inte bara han själv, utan även SSU:s Mas Hult och Lars Enquist.

Sedan antogs redaktionskommitténs förslag enhälligt.

De kongressdelegater som krävde att Sverige skulle erkänna PRR vek sig med andra ord som fällknivar när de mötte motstånd uppifrån. Det skulle ha varit intressant att höra korridorsnacket under lunchen!

Sedan fick kongressdelegaterna fara hem till sina grundorganisationer och förklara att ett erkännande av PRR i själva verket skulle ha varit till skada för PRR.

● INGET STÖD

Men skulle det då inte vara bra om Sverige erkände den koalitionsregering som enligt PRR:s förslag ska upprättas efter ett vapenstillestånd?

Jo, i och för sig är det väl inget fel på det. Men det utgör inget kraftfullt stöd till Indokinas folk — en sådan regering måste ju till och med Nixonregeringen erkänna. Dessutom är koalitionsregeringens status när detta skrivs fortfarande ganska oklar. Dess viktigaste funktion är att förbereda allmänna val.

Men ett svenskt erkännande av PRR skulle innebära ett klart stöd till det vietnamesiska folket. Det skulle kunna innebära att Sverige ännu en gång gick i spetsen för de västeuropeiska länder som kan tänkas erkänna en vietnamesisk folkregering. Att Sverige inte bör ha några förbindelser med Thieus junta i Saigon är självklart. Denna regering är tillsatt av USA och representerar bara ett mycket smalt skikt quislingar.

Men den socialdemokratiska partikongressen ville inte kräva ett erkännande av PRR av regeringen, utan föredrog att upprätthålla kontakterna med Thieujuntan i Saigon. Det är en skam för de socialdemokratiska kongressledamöterna. Men vi räknar med att socialdemokrater och andra kommer att fortsätta att kräva att regeringen erkänner PRR omedelbart. ■■

Rita Vinde

Fredsförhandlingarna: Avtal -eller nytt svek?

■ Kan vi verkligen hoppas att det äntligen skall bli fred i Vietnam efter närapå tre decenniers krig? In i det sista vågar man inte sätta tilltro till amerikanerna. Så många löften och försäkringar har under åren avgetts av USA:s maktbävare, så många löften och försäkringar har brutits. Men hur denna fred än utformas så kommer det vietnamesiska folkets kamp för all framtid att framstå som den mest heroiska som världen upplevt. Det är historien om ett folk som så älskade friheten, sin jord och sitt land, att det ur underläge lyckades frigöra sig från en övermäktig inkräktare.

■ Det mesta är vid det här laget känt om de lidanden som Vietnams folk har fått utstå — lidanden så skakande, så enorma att vi helt enkelt inte kan fatta hur det har kunnat stå ut. Det är inte ett Hiroshima, det är oräkneliga Hiroshima, inte under några timmar och dagar, utan under år och årtionden. En hjältesaga skriven med ett folks blod.

I vanmäktigt vrede har vi tvingats att vara åskådare till det smutsiga kriget som USA fört i Vietnam. Vi har upptäckt att i dagens värld är det USA som utgör det största hotet mot mänskligheten. USA har bombat ett litet folk och ett litet land i Asien sönder och samman. Och det som skrämmar och bårdar illa för framtiden är att den västerländska världen stillatigande accepterat våldet. Man har funnit sig i att rättvisan och den mest elementära anständigheten i den internationella samlevnaden har försatts ur spel och att det är fritt fram för den brutala makten.

■ Nu när Nixon blivit återvald och sitter säker i sadeln i fyra år till visar han ingen brådska med en uppgörelse i Vietnam. Den avsiktliga förhållningen av de hemliga förhandlingarna i Paris, med ständigt nya krav innan man skriver på ett stilleståndsavtal, har använts för att rusta Saigonjuntan till tänderna. Allt material finns på plats för ett inbördeskrig. Och under tiden fortsätter USA:s flygarmador bombningarna av den civila befolkningen i högre takt än någonsin, där avsikten att döda så många som möjligt i en sista omgång är uppenbar.

I en nyss utkommen antologi om vietnamesisk litteratur, har jag hittat ett brev, som skrivits av en författare och politiker, Nguyen Trai, i början av 1400-talet. Vietnam hade då invaderats av kineserna och Nguyen Trai blev själen i den motståndsrörelse som i tio år kämpade mot inkräktarna och

slutligen tog hem segern.

Nguyen Trais brev är adresserat till de kinesiska generalerna. Fredsförhandlingarna var då på gång, men de kinesiska generalerna fortsatte samtidigt rusta för ett fortsatt krig. Nguyen skriver:

"Det viktigaste för en stat är att hålla det givna ordet. Men vad skall en statsman göra som inte äger denna dygd? Jag har nyligen mottagit en budbärare som kom med anbud om fred, och jag å min sida har handlat i konsekvens. Och vad ser jag? I er fästning fortsätter man att gräva löpgravar och fällor, att bygga upp vallar och murar, att förstöra våra minnesmärken för att förvandla dom till vapen och eldkastare. Jag frågar: avser ni att dra tillbaka era trupper eller avser ni att i det oändliga stanna kvar i denna fästning? Jag får inget klart begrepp om era avsikter. Utan uppriktighet kommer man ingen vart. Vad tjänar det till att tala om fred om man förbereder motsatsen?"

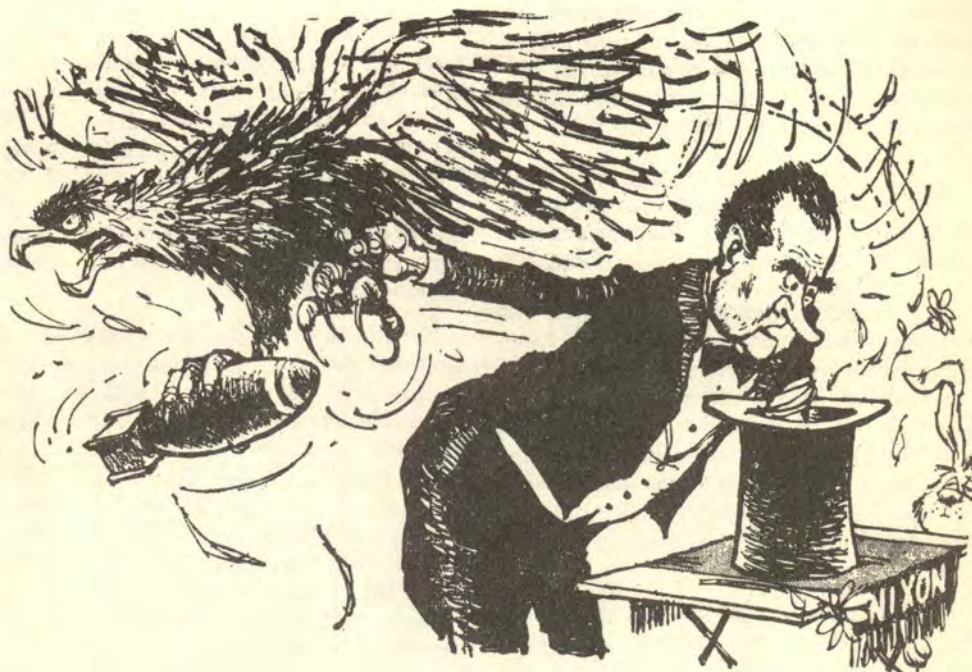
Detta brev kunde ha skrivits 1972 med adress Nixon—Kissinger.

■ Det amerikanska kriget befinner sig i alla fall i sitt slutskede. Vietnameserna får nu ta sitt öde i egna händer. USA har misslyckats med att ens ge

ett sken av en demokrati i Sydvietnam. I själva verket har Nixon målmedvetet strävat efter att kvarhålla Thieu och hans diktatur även efter fredsslutet. Det har sagts och skrivits att Kissingers visiter hos Thieu var avsedda att tvinga honom till eftergifter, t o m att avgå. Men enligt informerade källor i Washington var Nixons budskap, framfört av Kissinger, att Thieu både nu och i framtiden kunde räkna på USA:s fulla stöd — och att hans maktställning inte skulle rubbas.

■ Dubbelspelet fortsätter alltså och vi kan inte hysa något förtroende. Vi minns allt för väl det stora sveket 1954 i Genève. Tack vare det blev det aldrig några val. I stället blev det två Vietnam och ett andra vietnamkrig där amerikanerna ersatte fransmännen. Skall denna situation upprepas? Skall Thieu få spela samma roll som Diem, skall det nya avtalet utmynnas i ett Tredje Vietnamkrig? Några av de främsta Vietnamexperterna anser det som sannolikt.

Det är alltså mer än någonsin av nöden att slå vakt kring Vietnam, hjälpa, stödja, propagera och demonstera — med andra ord hålla opinionen vaken. I denna uppgift får vi inte förtrötts. ■■

"...Och simsalabim! Så tar jag fram denna duva... denna duva... jag måste be publiken föreställa sig att detta är en duva!"

Så blev jag kassör för Vietnaminsamlingen

- Min dotter tyckte att morsan skulle hjälpa till...

● Cissi ser till att pengarna
når FNL.

— Nu får du hjälpa oss, morsan...

— Vad pratar hon om? Vad är det egentligen frågan om? Det var det första jag tänkte när Åsa, en av döttrarna i familjen, kom hem och pratade om Vietnam och solidaritetsarbetet.

— Men så småningom klarnade bilden. När Vietnaminsamlingen skulle börja, sa Åsa att nu var det dags för mej att hjälpa till. Vad gör man? Hon hade sina studier och måste ju bli färdig någon gång och det slumpade sig så lyckligt att just då hade jag tid.

Det är Cissi Hallström som berättar. Hon har ensam skött Vietnaminsamlingen sedan den började år 1965.

Det är inget litet arbete. Hemma hos henne dignar bord och hyllor i kontorshörnan av registerlådor, bokföringsböcker, brev- och statistikpärmar, arkiv m m. Med utsikt över Mälaren från fönstren. Cissi har tidigare arbetat på kontor och lärt det som behövs för att klara av kassörsjobbet till allas belåtenhet, bidragsgivares och revisorers. Och FNL:s förstås.

— Ären på kontor hade jag betraktat som bortkastade, men nu kom allt till användning och det var en bra sak. Att äntligen hamna på rätt plats och känna sig hemma i tillvaron, att få vara med om att arbeta för något så väsentligt som dessutom förändrar både det man jobbar för och en själv.

— Hur mycket tid lägger du ner på insamlingen?

— Det är svårt att säga. Man kan säga så här, att liksom andra FNL:are har jag inga större fritidsproblem.

— Du har ingen lön. Vilka är då omkostnaderna, för såna finns ju?

— Utskickningar och inbetalningskort till bidragsgivare, adress- och registerkort, papper, kuvert och porton. Sammanlagt finns det drygt 14 000 givare i registret och många, många har varit med ända från början och troget givit pengar till FNL. Ungefär 60 % av de insamlade pengarna kommer från FNL-gruppernas och andra bössinsamlingar.

Några exempel på bidragsgivare under den senaste perioden: En privatperson har betalat in 10 000 kr anonymt (signaturen A. S.), den frivilliga tian för studentkårernas medlemmar har inbringat en hel del, i Umeå studentkår blev det 29 263 kr. Försäljningen av novellsamlingen "De vita blomornas vår" har gett 1 800 kr, vykortet USA ut ur Vietnam som Håkan Nyberg och Pierre I Gambos gjort har resulterat i 500 kr och ett författarteam har betalat in överskottet för en bok som de skrivit. 3 180 kr till FNL.

Här bredvid kan du läsa Cissis rapport från den senaste insamlingsperioden. ■■

Den sjätte miljonen till FNL var klar i början av september och Vietnaminsamlingen är nu på god väg mot nästa mål, den 7:e miljonen till FNL! Den 3.11.72 var insamlingen uppe i 6 375 470:94 kr.

Den sjätte miljonen har insamlats på rekordtid, ca 7 månader, av de tusentals och åter tusentals ständigt återkommande givarna, av många olika slags föreningar och institutioner m m samt genom bössinsamlingar av FNL-grupperna i hela landet året igenom. Pengarna skickas varje månad direkt till FNL:s centralkommitté i Vietnam genom Sveriges Kreditbank med utförseltillstånd.

Alla månader utom februari och mars har varit rekordmånader jämfört med motsvarande månad under andra år och oktober 1972 är i skrivande stund rekordmånaden genom tiderna med 250 549 insamlade kronor.

Eftersom allt arbete utföres frivilligt av oavlönade krafter har omkostnaderna för det senaste bokföringsåret (1/10 1971—30/9 1972) ytterligare minskat från ca 1 % av insamlade medel till ca 0,3 %, troligtvis lägsta omkostnader för insamlingar över huvud taget.

Alla bidragsgivare erhåller 4 gånger om året en tackskrivelse, som dessutom innehåller upplysningar om vad som sker i Vietnam och om vad vi alla kan göra för att få slut på USA:s krigsförbrytelser i Indokina.

Revisionsberättelse för pg 400 499-0

Undertecknade, av De Förenade FNL-gruppernas kongress valda revisorer för Vietnaminsamlingen postgiro 400 499-0, har vid revisionen denna dag kunnat fastställa, att till insamlingen tiden 1 oktober 1971 - 30 september 1972 givits kronor 706.112:79 i enskilda gåvor och kronor 932.998:92 vid bössinsamlingar, kollekter vid möten och andra aktiviteter, sammanlagt kronor 1.639.111:71. Kronor 1.495.000:- har genom Sveriges Kreditbank vidarebefordrats till Republiken Sydvietnams Provisoriska Revolutionära Regering (PRR).

Sedan Vietnaminsamlingens start i oktober 1965 till 30 september 1972 har kronor 6.098.875:84 insamlats och till PRR (tidigare FNL) överlämnats 5.871.470:33. Den 30 september 1972 inestår på postgiro 400 499-0 kronor 8.788:06 samt på kapitalkonto 150.410:09.

Den andra oktober girerades till PRR kronor 160.000:-

Samtliga utgifter för insamlingsverksamheten har stannat vid kronor 4.966:54 under redovisningsåret oktober 1971 - september 1972, motsvarande 0,3 % av insamlade medel.

Vår kontroll av insamlingsresultat och utbetalningar visar att räkenskaperna liksom verksamheten i dess helhet skötts på ett ansvarsfullt och välplanerat sätt. Allt arbete utföres av frivilliga och oavlönade krafter. Vi tillstyrker full ansvarsfrihet för insamlingens kassör, Cissi Hallström och De Förenade FNL-gruppernas förbundsstyrelse för den tid som revisionen omfattar.

Årets revision sker vid en tidpunkt då frågan om Vietnams frihet och fred är mer brännande aktuell än någonsin. Antingen menar USA-regeringen allvar med förespeglingarna om en total amerikansk utmarsch ur Indokina eller också ingår dessa fredsrykten i en skändlig, imperialistisk konspiration, vars syfte är att vilseleda opinionen i USA och världen i övrigt. Vilken än utgången av dessa fredsförhandlingar blir, kommer den att ställa vår solidaritet med Vietnams folk inför alltmer ökade uppgifter: Uppbyggandet efter ett fredsslut på det vietnamesiska folkets egna villkor kommer att kräva en jättelik svensk insats medan ett fortsatt krig måste leda till nya insamlingsaktioner såsom hittills. I båda fallen förblir en av Vietnams rörelsens centrala arbetsuppgifter att skapa opinion för Vietnam och att metodiskt avslöja den amerikanska imperialismens ohyggliga krigspolitik. Mer än någonsin står det svenska folket samlat kring solidaritetsarbetet för Vietnam, vilket också de aktuella insamlingsresultaten ger klart besked om.

Stockholm den 7 november 1972

Gunnar Inghe
Gunnar Inghe

Evert Kumm
Evert Kumm

Hjalmer Montelius
Hjalmer Montelius

Slutfacit:

Mer än 350 000 namn!

Den stora namninsamlingen för kravet "USA ut ur Indokina" avslutades den 23 oktober. Insamlingen hade då pågått omkring ett år.

På den tiden har 356 987 människor skrivit under på kravet. Ett 20-tal organisationer har stått bakom namninsamlingen och på många orter har bildats speciella kommittéer som arbetat för kravet "USA ut ur Indokina".

Namninsamlingen har på så sätt inte bara blivit en fråga om underskrifter. Den har blivit ett verksamt medel att bredda den svenska Vietnam-opinionen. Den har aktiverat nya grupper. Namninsamlingen har gett många passiva sympatisörer impulsen till ett aktivt Vietnamarbete.

I början var åsikterna blandade om namninsamlingen. Somliga menade att det kunde räcka med de opinionsundersökningar som visade att 80 procent av svenska folket tyckte att USA borde lämna Indokina.

Andra var övermåttan positiva och talade om miljontals underskrifter. Men så blev det inte. Det är stor skillnad att tycka en sak i en anonym opinionsundersökning och att kräva det samma med sitt eget namn.

Insamlingen har fört med sig många diskussioner om USA:s roll i kriget och om betydelsen av våra protester. Den har gett ständiga tillfällen att berätta om USA:s angreppskrig och om den svenska Vietnamopinionen. Kan-ske har det varit det allra bästa med insamlingen.

Arbete med insamlingen har pågått i de allra flesta större orter i Sverige. På mellan 500—600 orter har man samlat in namn.

Vad händer nu med de insamlade namnen?

Den 30 oktober samlades kontrollkommittén för insamlingen och beslöt att listorna skulle brännas. Vilket skedde samma dag. Syftet med detta

var att ingen som protesterat med sin underskrift skulle riskera få sitt namn utlämnat till USA-ambassaden eller annorstädes.

Samma dag hölls en presskonferens där resultatet meddelades pressen. En delegation har även åkt till USA för att bl a meddela resultatet till den amerikanska pressen i Washington.

Vad händer efter namninsamlingen?

Den rörelse som vuxit fram i och med namninsamlingen är inte död för att insamlingen är över. Samarbetskommittéerna för kravet "USA ut ur Indokina!" har på de flesta ställen utvecklat arbetet och tagit itu med andra uppgifter. Och många av de som gått med listor bland vänner och bekanta är nu aktiva på andra håll i Vietnamrörelsen. Nu gäller det även att hålla kontakt med alla som skrivit under listorna och uppmana dem att fortsätta arbeta för folken i Indokina. ■■

Beställ DFFG:s väggalmanacka

DFFG har tryckt en väggalmanacka för 1973.

Den är 30×42 cm stor, med en vacker fyrfärgsbild, rivalmanacka och en översikt över årets alla månader.

Almanackan kostar 10 kr. För de pengarna får ni också en plastad fickalmanacka för 1973, med DFFGs paroller. OBS! Lagret av fickalmanackor är begränsat, beställ därför i god tid!

Överskottet av försäljningen går till De Förenade FNL-gruppernas solidaritetsarbete.

Jag beställer DFFG:s väggalmanacka för 1973.

Namn:

Adress:

OBS ! Almanackan kostar tio kronor och skickas till er mot postförskott.

**MILJÖMORD
OCH KEMISK
KRIGFÖRING
I INDOKINA**

2:50

BESTÄLL FRÅN

**DFFG
Box 12030
102 21 Stockholm**

Bra Vietnam-vecka i Göteborg

Fyra arbetsplatsmöten. Fyra lokala möten med sammanlagt närmare 300 deltagare. Ett stort opinionsmöte med 900 åhörare och en demonstration med 1 500 deltagare.

Så genomförde Göteborgs FNL-grupp Vietnamveckan den 15–21 oktober. Det blev den största Vietnamveckan i Göteborg någonsin.

Framför allt satsade gruppen på stadsdelsmöten och möten på arbetsplatserna. 130 000 flygblad och 3 000 affischer spreds på stan. 31 organisationer skrev under Vietnamveckans upprop. Politiska personligheter från olika partier deltog, liksom en rad artister och underhållare.

Efter demonstrationen hölls ett möte där bland andra Nordvietnams ambassadsekreterare i Stockholm, Cao Dac Hung, talade. Kamrat Hung jämförde hamnarna i Göteborg och Haiphong och berättade om USA:s bomboffensiv mot Haiphong. Han läste upp den appell som borgmästarna i Nordvietnams städer sänt till stadsbefolkningen runt om i världen. Appellen manar människor i hela världen att fördöma USA:s förbrytelser och vidta åtgärder för att stoppa Nixonadministrationens blodsdåd.

Vietnamveckan i Göteborg är ett exempel på det allt bredare stödet till Vietnams folk i Sverige.

FNL-are säljer Vietnambulletinen på en byggarbetsplats i Östra Nordstan.

MATERIAL FRÅN FNL-KONTORET

fakturanr: _____
ank den: _____
exp den: _____
exp av: _____

Nedanstående material om Indokina och Vietnamrörelsen i Sverige kan beställas från:

FNL-kontoret

Box 12030

102 21 Stockholm

Vi skickar materialet mot postförskott.

OSS!!!! Porto tillkommer.

Fyll endast i den kolumn som är märkt "antal".

Skriv också namn och adress längst ner.

Skicka sedan in hela denna ruta till FNL-kontoret.

	å pris	antal	totalt
Gamla Vietnambulletiner nr...år.....	1:-		
Specialbulletinen (Med grundläggande material om Vietnam).....	2:-		
Vietnamdokument(FNLs och PRRs program)	1:-		
DFFG-dokument (Med program och stadgar)	2:-		
Laosbroschyr.....	1:-		
Kambodjabroschyr.....	2:-		
Vittnesmål från "tigerburarna" på Con Son...	1:-		
En studie i FNLs strategi och taktik.....	1:-		
Vi kommer att segra (av Truong Chinh).....	3:-		
Broschyr om USAs miljö mord.....	2.50		
Leve enhetsfronten mot USA-imperialismen	1:-		
Trotskismen, fronterna och Vietnamrörelsen	1.50		
Enhet för Vietnam(Om arbetet våren 1972)	2:-		
Täby Centrum, en skrift om kampen för ytt- randefriheten.....	2:-		
Regeringen(s) och Vietnam.....	2:-		
Vietnam Voittaa(Finsk Vietnambulletin).....	1:-		
For Vietnam(Norsk Vietnambulletin).....	1:-		
Engelsk Vietnambulletin.....	1:-		
DFFGs grundcirkel. Tar upp Indokina idag, Vietnams historia, USA-imperialismen och Vietnamrörelsens historia.....	3:-		
Vietnams Arbetarpartis Historia.....	6:-		
De vita blommornas vår. Novellsamling från Vietnam. Överskottet går till FNL.....	20:-		
Specialtidning "USA ut ur Indokina".....	0.25		
" " "Stöd FNL".....	0.25		
" " "Miljö mord".....	0.25		
" " "Varför Vietnam".....	0.25		
Kulspetspenna m text "USA ut ur Indokina"...	1:-		
Rockmärken m text "Med FNL för Vietnams folk".....	1:-		
Vykort med motiv från befrielsekampen (8st)	2:-		
Brevmärken med text "USA ut ur Indokina"...	0.50		
" " " "Stöd FNL".....	0.50		
Karta över Indokina(Format 45 gånger 62 cm)	1:-		
Gamla affischer.....	1:-		
Utställning om USAs angreppskrig (6 affischer)	5:-		
DFFGs tredje LP-skiva, "Till det kämpande Vietnam".....	22:-		
Insamlingsbössor.....	5:-		

summa:

frakt:

att betala:

Namn: _____

Adress: _____

Postadress: _____

HJÄLP OSS

med den nya lokalen!

Vi har köpt en ny lokal.

De senaste åren har FNL-grupperna vuxit så kraftigt att våra gamla lokaler inte längre räckte till. De var också mycket opraktiskt och dyrt att ha flera smålokaler spridda runt om i Stockholm.

Vi tvingades därför — om vi skulle kunna fortsätta solidaritetsarbetet — att skaffa en ny stor lokal där vi kunde ha tryckeri, FNL-kontor, förbundsexpedition, redaktioner, lager osv samlat.

I dessa tider är det dyrt att hyra stora lokaler. I Stockholm är det ohyggligt dyrt.

Ska vi klara det här, ska FNL-grupperna kunna fortsätta arbetet, måste vi skrapa ihop mycket pengar. Just nu är det allra värst när vi ska betala insatsen, flyttkostnader och byggnadsarbeten i lokalen.

Vi behöver ditt stöd för att klara av detta. Du kan ge ett ekonomiskt bidrag till den nya lokalen genom att sända pengar till:

Märk talongen "Lokalen".

Pg 69 43 07-0

Den här boken skulle Nixon gilla....

Det har återigen dykt upp ett vetenskapligt missfoster på bokhandelsdiskarna.

Betraktelsen heter "FNL — terror eller befrielse?" och har till uppgift att visa "kommunisternas centrallidering av FNL och PRR". Alltså: ett direkt eller indirekt beställningsverk för Saigonjuntans räkning.

Författaren — Göran Morander från Göteborg — ställer i sin betraktelse två frågor:

- Är FNL "en självständig, nationell frihetsrörelse, uppburen och underhållen av sydvietnameser?" ... eller
- Är FNL "ett kommunistiskt aggressionsinstrument skapat av regerin-

gen i Hanoi i avsikt att störta den sydvietnamesiska regeringen och upprätta en kommunistisk diktatur?" ...

Morander besvarar den första frågan med nej och den andra med ja. Vilket inte är så konstigt. Han har utslutande baserat sin bok på amerikanskt propagandamaterial, en av huvudkällorna är Douglas Pike — amerikan nära knuten till Saigonambassaden. Slutligen har Morander själv besökt Vietnam PÅ SAIGONJUNTANS INBJUDAN. För att studera de verkliga förhållandena som det så vackert heter.

Från svenskt håll har boken mötts av protester och fördömanden. Endast

högerpartiet applåderar den "objektiva framställningen". Samtidigt som Carl Bildt (m) träder fram i radion och försvarar bokens huvudkälla — CIA.

Sammanfattningsvis kan man säga att boken för fram idén om en kommunistisk sammansvärjning i Indokina. Huvudbeviset för denna tes är den samordnade kampen.

Att Vietnam är ett land med en gemensam fiende — USA-imperialismen — intresserar inte Morander. USA står enligt honom för demokratin. Det vietnamesiska folket för terrorn. Och imperialisternas slakt kan fortsätta.

KÖP INTE BOKEN! Moranders lögnar och halvsanningar får vi ändå höra. Det ser Nixon & Co till. ■■

VAD ÄR DE FÖRENADE FNL-GRUPPERNA?

De Förenade FNL-grupperna (DFFG) bildades i april 1966 för att samla de Vietnam- och FNL-grupper som vuxit fram på olika håll i Sverige. Medlemskap i DFFG betyder att man anslutit sig till de tre huvudparollerna:

- USA ut ur Indokina!
- Stöd Indokinas folk på dess egna villkor!
- Bekämpa USA-imperialismen!

DFFG är en enhetsfront. Det betyder att vi söker samla så många som möjligt kring de tre huvudparollerna. Alla som stöder dessa kan bli medlemmar i DFFG oavsett politisk uppfattning i andra frågor.

Kongress hålls varje år. Då väljs en förbundsstyrelse med stor geografisk spridning, som leder arbetet till nästa kongress. För det praktiska arbetet utser förbundsstyrelsen ett arbetsutskott inom sig.

I november 1972 fanns över 130 FNL-grupper i Sverige.

VIETNAMBULLETINEN

Vietnambulletinen är DFFGs organ. Tidningen ska sprida information om Indokina, analysera den politiska situationen och väcka opinion mot USAs krig.

Upplagan är ca 65 000ex. Bulletinen kommer ut sex gånger per år. Prenumeration kostar tio kronor per år. Pengarna sänds till: pg 400 632 - 6, Vietnambulletinen Stockholm.

PG 400 499-0

DFFG har två viktiga uppgifter: att ge politiskt och matriellt stöd åt Indokinas folk. Genom Vietnaminsamlingen pg 400 499-0, kan man ge ett helhjärtat matriellt stöd. Pengarna går till FNL för fri disposition. De överförs via PRRs informationsbyrå i Stockholm. Redovisning sänds till alla bidragsgivare som begär det (skriv till Vietnambulletinen, box 120 30, 102 21 Stockholm och bifoga ett 75-öres frimärke).

Revisorer för Vietnaminsamlingen är prof. Gunnar Inghe, red. Evert Kumm och revisor Hjalmar Montelius.

SÅNGGRUPPER

DFFGs sånggrupper sjunger frihets- och kampsånger från Indokina och från solidaritetsrörelsen för Indokina. De sprider sina sånger genom framträdanden och grammofonskivor. Hittills har DFFG gett ut fyra skivor: "Freedom Singers 1968", "Freedom Singers 1970", "Till det kämpande Vietnam" 1971 och "Vietnam är nära" 1972.

ANDRA MEDEL

Fotoutställningar, bildband, flygblad och affischer, brev och rockmärken, filmer och teaterpjäser är några andra av DFFGs propaganda-medel. DFFG kan också hjälpa till med mötes-talare.

DFFGs postgiro är 69 43 07, Uppsala.

Prenumerera!

Under 1973 ska Vietnambulletinen komma ut oftare — 8 nummer om året i stället för 6. Så vi har höjt prenumerationspriset till 15 kronor per år.

Det är alltså dyrare att prenumerera på VB än att köpa lösnummer. Men för prenumerationsavgiften får du också alla broschyrer som kommer ut i Vietnambulletinens skriftserie. Och framför allt: En prenumeration är ett direkt stöd till De Förenade FNL-gruppernas arbete. Vi behöver det stödet. Vi har skaffat oss en ny, bra (och dyr) lokal att arbeta i. Allt vårt propagandamaterial kostar pengar. Vi har inga andra inkomster än de som kommer från försäljning av bulletiner, broschyrer, grammofonskivor osv.

Vi har tryckt upp prenumerantblock, så nu kan du prenumerera på VB direkt hos FNL-arna på din ort.

Du kan också sätta in 15 kronor på postgiro 40 06 32 - 6. En blankett finns i detta nummer av tidningen. Från och med 1973 har vi också rullande prenumerationer — den som prenumererar från och med nummer 3/73 får alltså tidningen till och med nummer 3/74.

Sälj själv!

Tycker du Vietnambulletinen är bra? Vill du hjälpa oss att sprida den?

I så fall ska du bli kommissionär för tidningen. Sälj den till dina vänner och arbetskamrater. Vi är naturligtvis särskilt glada om vi kan få kommissionärer på orter där inga FNL-grupper finns.

Som kommissionär köper du Vietnambulletinen för 80 öre per ex och säljer den för en krona. Du får tidningen fraktfritt och betalar per postförskott. Sänd kupongen till Vietnambulletinen, box 120 30, 102 21 Stockholm.

Gå med i en FNL-grupp!

Skriv till De Förenade FNL-gruppernas kontaktsekreterare:

Erik Sigurdsson, S:t Persgatan 26,
753 29 Uppsala.

Nu har den kommit - DFFGs nya skiva

I början av december kommer De Förenade FNL-gruppernas nya LP-skiva, "Vietnam är nära". Den innehåller 14 av de sånger som sjungits i DFFG:s sånggrupper under 1972 — bland dem "Vietnam är nära", "En vietnamesisk bonde", "Sång om dammarna" och "Ragen om den nordvietnamesiska invasionen".

Du kan beställa skivan genom att skicka in kupongen här nedan till FNL-kontoret, box 120 30, 102 21 Stockholm, eller fråga efter den i närmaste skivaffär.

Skicka mig genast mot postförskött _____ exemplar av "Vietnam är nära" (à 25:- plus frakt).

Namn: _____

Adress: _____

Postadress: _____

En av sångerna på skivan: Haiphong

Nu blänker månen i hamnens vatten
och alla bussar har slutat gå
Och ljusen slocknar och staden somnar
strax innan kvällsskiftet ska gå på
Men ännu klappar det steg i gatan
ett fönster stängs och det hörs ett skratt
Och barnen sover med öppna munnar
och det är förvår och det är natt.

Men ner vid flodstranden rasslar spadar
och tunga lastbilar kör på bron
Och män i blåkläder gräver vallar
och står på vakt runtom en kanon
Kanonerna pekar mot himlens stjärnor
Och den är blåsvart och den är lång
Den står som skydd för en stad som sover
för stadens namn - det är Haiphong.

Och männen spanar mot moln och måne
De vet att morgonen kommer snart
Ska våra ungar få gå till skolan
Ska det bli gråväder eller klart?
Om det blir gråväder kan piloterna
inte bomba fastän de vill
Och om vi slipper se solen skina
så har vi frid några timmar till.

De blåser värme i sina händer
och cyklar hem för en timmas sömn
Och deras tankar och ord och minnen
ska suddas ut i en morgondröm
Men nya män vaktar vid kanonen
De är beredda på Nixons plan
De skyddar landet de har befriat
och stan de byggde för sina barn.

Men tusen mil från Haiphongs kanoner
så strömmar män från fabriken grind
De ger en slant och de tar ett flygblad
och knallar hemåt i regn och vind
De vet att Vietnam är långt från Sverige
Vårt land och deras skils åt av hav
Men i Haiphong så försvarar folket
allt som vi älskar och håller av.